

உலகல் ஆதமுதல் சமயம் கிறிஸ்தவமே

(தேசத்தல் அமைத், ஓர்றுமை, மத
நல்லணிகத்தை தேண்டுதவார் கண்டிப்பாக
படிக்க தேண்டிய ஜர் ஆய்வு நூல்)

ஆசிரியர்:

உறையூர் வளவன் [எ]

Dr. ஆ.ஆல்பர்ட் ஸ்டீபன்

M.A., M.A., TH, DBC, CJ & MC, PhD.,

மதம் எப்பொழுது தோன்றியது?

கோலங்கள் கோடுகளே. ஆனால் கோடுகள் எல்லாம் கோலங்கள் ஆகாது என்பதைப் போல, மதம் என்பது வழிபாட்டு முறையேயாகும். ஆனால் வழிபாடு என்பது மட்டுமே மதமாக கருத முடியாது. பசி வந்தபோது மனிதன் உணவைத் தேடுவது போல் பயம் வந்தபோது மனிதன் இறைவனைத் தேடினான் என்று காண்கிறோம். இயற்கை சீற்றத்தைக் கண்டு பயந்த மனிதன், அவைகளையே வணங்கவும் முற்பட்டான்.

பண்டைக் காலம் முதல் ஆவி வணக்கம் உலகமெங்கும் காணப்படுகிறது. இறந்தவர்களைப் புதைத்து வணங்குவதும், அவர்கள் மண்டை ஓட்டை பின்னர் வணங்குவதும், அவர்களிடமிருந்து பிரிந்த உயிர் (ஆவி) மீண்டும் வரும் என்ற எண்ணத்தில் அதை வழிபடுவதும், பின்னர் அதுவே பேய் வழிபாடாக மாறியதையும் சமய வரலாற்றில் காண முடிகிறது.

வழிபாடு என்பது மிகத் தொன்மையான காலத்தில் தோன்றியதாக இருப்பினும், மதம், சமயம் என்பது பின்னரே உருவாகியுள்ளது.

சாது சுந்தர்சிங் தனது மெய்ப் பொருள் யாது? (The Search After Reality) என்ற நூலில் சமயத்தின் நோக்கம் பற்றி இவ்வாறு எழுதுகிறார்:

“தெய்வீக சக்தியைத் தேடியலையும் மனிதனின் தாபமே மதம் எனப்படுகிறது. இத்தாப உணர்வு மனித இனத்திற்கெல்லாம் உரிய இயல்பு. தன்னுடைய தேவைகளனைத்தையும் பூர்த்தி செய்யக் கூடிய சக்தியைத் தெய்வீகம் என்று மனிதன் கருதுகிறான். தெய்வத்துக்கு கீழ்ப்படிந்து அவர்பால் தனக்குரிய கடமைகளை நிறைவேற்றினால், அவர் தனக்கு தேவையானதைத் தருவார் என்று நம்புகிறான்.”

பயத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட வழிபாடு பின்பு அவர் அருள்புரிவார் என்ற நம்பிக்கையில் உயர்ந்தது. அதுவே மதத் தலைவர்களால் இப்படி வழிபட வேண்டும் என ஒரு நியதிக்குள் கொண்டுவரப்பட்டு கடமையாக உருவெடுத்தது எனலாம்.

இதுவரை நாம் வாழ்ந்த வரலாற்றை நடுநிலையோடு ஆராய முற்பட்டால் சுமேரிய நாகரீகமே முதன்மையானது. அங்கிருந்து பரந்து விரிந்த நாகரீகங்கள் மற்றவைகள் என்றும், ஆகையால்,

ஒரே மாதிரி கட்டிடக் கலை, மத வழிபாட்டுச் சின்னங்கள் எங்கும் காணப்படுகின்றன என்ற முடிவுக்கு வர முடிகிறது. நாம் முன்பே கண்டதைப் போல், எங்கு மனிதன் பிறந்தானோ, படைக்கப்பட்டானோ அங்கேதான், நாகரீகம், மொழி, வழிபாடு தோன்றி இருக்க வேண்டும் என்ற உண்மை இதன் மூலம் வெளிப்பட்டுள்ளது என்று கூறலாம்.

‘மதம் மனிதனைப் படைக்கவில்லை. மனிதனே மதத்தைப் படைத்தான்’ என்று கார்ல் மார்க்ஸ் கூறியது போல, உலகில் பல நாடுகளில் பின்பற்றப்படும் மதக் கருத்துக்கள், சடங்குகள் எல்லாம் மனிதனாலேயே படைக்கப்பட்டுள்ளது. சடங்குகளே மதம் என்ற நிலைக்கு இன்று தள்ளப்பட்டுள்ளது. இதற்கு உதாரணம் நம் நாட்டு இந்து மதம்.

ஆனால் எபிரேயர், யூதர் இவர்கள் பின்பற்றிய மதம் இறைவன் கட்டளை என்ற கோட்பாட்டோடு பிறந்து வளர்ந்தது. அதுவே உலகின் முதல் மதம் என்பதை மறுக்க முடியாது. புராணங்கள் கி.பி. 1200ஆம் ஆண்டில் தோன்றின. அதன் பின்னரே மதம் இந்தியாவில் தோன்றியது. புராணக் கதைகளின் அடிப்படையில் இந்து மதம் உருவாயிற்று. வெகு காலத்திற்குப் பிறகு வெள்ளையர்கள் மதத் தொடர்பான கணக்கெடுப்பு நடத்தியபோது, கிறிஸ்தவர், முஸ்லீம், சீக்கியர், புத்தர் என்று கணக்கிட்டு மீதி உள்ளவர்கள் அனைவரும் இந்துக்கள் என்றனர். ஆகையால் இன்று பேசப்படுவதைப் போல இந்து மதம் காலத்தால் முற்பட்ட மதமன்று.

இந்து மதத்தை தோற்றுவித்தவர் எவரும் இல்லை. பொதுவாக எந்த ஒரு வழிபாட்டு முறையும் அதற்கென்று இல்லை. இதுதான் தெய்வம் என்றும் சொல்லவும் முடியாது. இந்து மத தெய்வங்களும், மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்தவைகளே என்பதை ‘இந்து மதம் இந்திய மதமா?’, ‘இராமஜென்ம பூமி’ என்ற புத்தகங்களில் விரிவாக எழுதியுள்ளேன்.

உலகின் ஆதி மதம் கிறிஸ்துவமே என்று நான் சொல்வது சிலருக்கு வியப்பாகவும், சிலருக்கு கேலியாகவும் இருக்கும். 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் பிறந்த இயேசு கிறிஸ்து தோற்றுவித்த மதம் உலகின் ஆதி மதமாக எப்படி இருக்க முடியும்? என்ற நியாயமான கேள்வி உள்ளத்தில் எழும்பக் கூடும். இதற்கு இஸ்ரவேல் நாட்டின் சமய அமைப்பின் தொடக்கத்தைக் காண வேண்டும்.

இன்றைய இந்தியாவைப் போலவே இஸ்ரேல் நாட்டில் சிலை வழிபாடுகளும் சூரியன், சந்திரன் போன்ற கிரகங்களை வழிபடும் பழக்கம் தொன்று தொட்டு, மற்ற நாடுகளைப் போல் பிறந்து பழக்கத்தில் இருந்து வந்தது. பின்னர் இறைவன் வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் ஒரே கடவுள் என்ற வழிபாடு தோன்றி, அதற்கான சட்டதிட்டங்கள் உருவாயின. இப்படித்தான் வழிபட வேண்டும் என்ற அந்த நிலையே ஒரு மதத்தின், சமயத்தின் தொடக்கமாக இருக்க முடியும். அதுவே உலகின் முதல் மதமாகும்.

அதற்கு முன் இருந்த வழிபாடுகள் எல்லாம் வெறும் வழிபாட்டு சடங்குகளாக இருந்தன. அது இடத்திற்கும், மொழிக்கும், சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப மாறி, மாறி இருந்தது. ஒரு சட்ட திட்டத்தின் கீழ் வழிபாட்டை, ஒரே தேவன் என்ற கோட்பாட்டை ஏற்படுத்திய முதல் மதம் யூத மதமே.

இந்த மக்களின் அரசியல், சமய அமைப்பின் தொடக்கம் பற்றி அறிஞர் ரா.எட்வர்ட்சாம் அவர் எழுதிய கட்டுரை, இதனை விரிவாக விவரிக்கிறது. இதனைப் பார்ப்போம். பின்னர் கடைசியாக உலகின் ஆதி மதம் கிறிஸ்துவம் என்று நாம் எப்படி சொல்லத்துணிந்தோம் என்று கூறி முடிவு காண்போம்.

இஸ்ரவேலின் அரசியல், சமய அமைப்பின் தொடக்கம்

1. கோத்திரங்களின் கூட்டமைப்பு அல்லது கூட்டாட்சி (The Tribal League)

இதுகாறும் இஸ்ரவேலர் பாலஸ்தீனாவில் வந்து குடியேறி, ஒரு தனி மனிதன் என்ற முறையில் தங்கள் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த வரலாற்றை கவனித்தோம். இவ்விதம் இவர்கள் வரலாறு ஆரம்பித்தமை, தன்னில்தானே எவ்வித சிறப்புமுள்ளதன்று. இதைச் சிறப்புடையதாக்குவது அவர்கள் அங்கிருந்து கொண்டு வந்த மார்க்கமேயாகும். எனவே இஸ்ரவேலரது வரலாற்றை அவர்களது மார்க்கம் சிறப்பிக்கும் காரணத்தாலும், இரண்டும் ஒன்றோடென்று பிரிக்க இயலா தொடர்புடையது விளங்குவதாலும் இவண் முதலில் சமயத்தையும் பின்னர் அரசியல் அமைப்பையும் கவனிப்போம்.

முதற்கண் பாலஸ்தீனாவில் இஸ்ரவேலரை, பன்னிரு கோத்திரங்களின் கூட்டாட்சியாகக் காண்கிறோம். இந்த கூட்டாட்சியில்தான் அவர்களின் புனித பாரம்பரியங்களும், ஏடுகளும் பாதுகாக்கப்பட்டன.

இந்த அரசு பாதுகாத்த பாரம்பரியங்கள் மூலமாகவே அரசைப் பற்றியும், அக்கால சமயத்தைப் பற்றியும் அறிய முடிகின்றது என்பது உண்மை எனினும், கூட்டரசே சமயத்தைப் பிறப்பித்தது எனக் கூறின் அது தவறாகும். சமயமே கூட்டாட்சிக்குக் காரணமும் அடிப்படையாயிருந்ததேயன்றி, கூட்டாட்சியின் விளைவாக சமயம் தோன்றவில்லை. அந்த சமயம் அவர்களுக்கில்லாதிருந்தால் அந்தக் கூட்டாட்சியும் எவ்வித சிறப்புமற்றதாயிருந்திருக்கும்.

(அ) இஸ்ரவேலரின் சமயம்

பிரச்சினையும் முறையும்: இஸ்ரவேலரின் சமயத்தின் ஆரம்பகால அம்சங்களைக் கற்றுக் கொள்ளுவதில் முக்கிய பிரச்சினை என்னவெனில், தற்கால ஆராய்ச்சியின் விளைவாக இவ்வுண்மை களைத் தரும் ஏடுகள், பிந்திய காலத்திலேயே எழுதப்பட்டவை என உறுதியாகக் கூறப்படுவதேயாம். பிந்திய காலத்தில் எழுதப்பட்டவை, மோசே காலத்து ஆரம்பக் கருத்துக்களை மாத்திரம் எந்த அளவில் தருகின்றன என்றும், பிந்திய கால கருத்துக்கள் எந்த அளவில் இவ்வேடுகளில் உள் நுழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் கூறுவது மிகவும் இலகுவல்ல.

(i) **இன்றைய அறிவின் அடிப்படையில் இஸ்ரவேலரின் சமயத் தொடக்கம்:** இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் பரிணாம அடிப்படையில் இதை விவரிப்பதைக் காண்கிறோம். அதாவது மிகவும் பிற்போக்கான சமய எண்ணங்கள், நிறுவனங்களிலிருந்து காலம் சென்றபோது படிப்படியாக சமய அமைப்பு உயர்வுற்றது என்பது அதின் அடிப்படை எண்ணமாகும். மோசே காலத்தின் கருத்துக்களாகத் தரப்படும் கடவுளைப் பற்றிய சீரிய கருத்துக்கள், உயர்ந்த நீதி நெறிகள், உடன்படிக்கை ஆகியவை பிற்காலத்தில் எழுந்தவைகளே. ஆயினும் அவற்றை முற்காலத்துக்குள் புகுத்தி எழுதினார்கள். மன்னர் ஆளுகை ஏற்பட்டு நாடு ஒருமைப்பட்ட பின்னரே இப்பேர்ப்பட்ட நீதிநெறிச் சட்டங்கள் ஏற்படக் கூடும். எனவே இவையாவும் பிற்காலக் கருத்துக்களேயாம் எனக் கருதுகின்றனர். இக் காரணத்தால் சமயத் தொடக்கம் பெரிதும் வெறுமையாக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் நிலவிய ஏனைய தெய்வங்களின் இருக்கையை மறக்காத போதிலும், தாங்கள் தங்கள் ஒரே தெய்வத்தை மட்டும் வழிபடும் முறையே இஸ்ரவேலரின் ஆரம்ப மார்க்கம் என்றனர். பெரிய தீர்க்கர்களின் காலத்திலும் சிறையிருப்பின் காலத்திலும் மட்டுமே ஏக இறைவழிபாடு தோன்றியது என்றனர்.

பெரும்பாலும் இக்கருத்தை ஆதரிப்பார் இக்காலத்தில் இல்லை என்றே கூறலாம். ஒரு சமயத்தையும் அது தடையின்றி படிப்படியாக வளர்ந்து பரிணமித்து உயர்ந்த நிலையுமற்றது என்று கூற இயலாது. அதைவிட பழைய ஏற்பாடு மார்க்கம் இந்த அடிப்படையிலேயே தோன்றி வளர்ந்தது எனக் கூறுதலும் பொருந்தாது. இன்றளவும் கீழ்த் தேச சமயங்களைப் பற்றி கிடைத்திருக்கும் அறிவின்படி இதர தெய்வங்களின் இருக்கையை மறுக்காத ஒரு முழு முதற் கடவுளை நம்பும் கோட்பாடு (Henotheism) அக்காலத்தில் பாலஸ்தீனாவிலும் மற்றும் கீழ்த்தேச நாடுகளிலும் நிலவியதாக நாம் காண்பதில்லை. பண்டைய கீழ்த்தேச மார்க்கங்கள் அனைத்துமே வளர்ச்சியுற்ற பல தெய்வ வணக்கங்களாயிருந்தன. அந்த பல தெய்வங்களுள் ஒரு தெய்வம் மேற்கூறிய கொள்கையின்படி இஸ்ரவேலரின் தெய்வ வழிபாட்டை விடவும் உயரிய தெய்வமாக வைத்து வழிபாடு செய்யப்பட்டது. ஒரே ஒப்பற்ற தெய்வ வணக்கத்துக்கு மிகவும் சமீபமான தொழுகை முறைகள் கூட தோன்றியிருந்தன. இஸ்ரவேலரது ஆரம்பகால மார்க்கம், பல தெய்வங்களுள் ஒன்று என்றிருந்தால், பிற்காலத்தில் மற்ற மார்க்கங்களை விட இது மிகச் சிறப்பு அடைய ஏதுவிருந்திராது. ஆகவே, இந்தக் கோட்பாடு பொருத்தமற்றது என்பதே எம் துணிபு.

மேலும், நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஏடுகளைப் படிக்கும் போதே அவை எழுதப்பட்ட காலத்துக்கு முந்திய பாரம்பரியங்கள் அடங்கியவை என்றே அறிகிறோம். அதோடு, இஸ்ரவேலரின் கூட்டாட்சிக்கு முன்னரே அவர்களுக்குள் ஒருமைப்பாடு நிலவியது என்றும், மன்னர் ஆளுகைக்கு முன்னரே இது உறுதியான ஒருமைப்பாடாயிருந்தது என்றும், அவர்களது புனித ஏடுகளும், பாரம்பரியங்களும், அவர்களின் வரலாற்றின் ஆரம்ப நாட்களிலேயே நல்முறையில் அமைந்திருந்தன என்றும் அறிகிறோம். எனவே, ஆரம்ப இஸ்ரவேலரின் சமயத்தைப் பற்றிய உயரிய கருத்து தேவைப்படுகின்றது.

(ii) நமது மூல ஏடுகள்: பொதுவாகக் கூறின், பஞ்சாகமங்களில் நியாயப்பிரமாண பாகங்களில் பெரும்பாகம் ஆரம்ப காலத்துக்குரியது என ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. குறிப்பாக, யாத். 21,23,24 மிகவும் பழங்காலத்தவை என்பது தெளிவு. ஏனெனில், கூட்டாட்சி காலத்து நீதி முறை இப்பாகங்களில் தரப்படுகின்றது. பத்துக் கட்டளை இஸ்ரவேலரின் மார்க்கத்தின் தொன்மை வாய்ந்த முக்கிய பாகமாகும். அதின் அமைப்பு கூட மோசே காலத்து என்பதை மறுக்க முடியாது.

இவை தவிர உபா. 6:20-25, 26:5-10; யோசு. 24:2-13 ஆகிய விசுவாச அறிக்கைகள் நிறைந்த பாகங்கள் கூட, பழமையானவையே எனலாம். மேலும், J.E. ஏடுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, நியாயாதிபதிகளின் காலத்திலேயே இந்த பாரம்பரியங்கள், பிற்கால இறையியலின் அடிப்படை ஆகிய யாவும் நிலவின எனக் காணலாம். அதோடு, நியாயாதிபதிகளின் வரலாறுகளிலிருந்தும், அதற்கு முந்திய காலத்து இஸ்ரவேலரின் சமய உண்மைகளைப் பற்றிய அறிவும் கிடைக்கிறது.

இவை தவிர, தெபோராளின் பாடல் (நியா. 5, 12ஆம் நூற்றாண்டு), யாக்கோபின் ஆசீர்வாதம் (ஆதி. 49) பாலாம் வரலாற்றுப் பாகங்கள் (எண். 23:25), மீரியாமின் பாடல் (யாத். 15:1-18, 21), மோசேயின் ஆசீர்வாதம் (உபா.33) போன்றவைகளும், அக்காலத்தைப் பற்றிய அறிவு கிடைக்க துணை செய்கின்றன. எனவே, பத்து முதல் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையிலுமுள்ள இஸ்ரவேலரின் மார்க்கத்தைப் பற்றிய அறிவு கிடைக்கப் பல ஏதுக்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும், யாவும் மோசே மூலம் பெற்றவை எனத் திட்டமாகக் கூற இயலாது. இருந்தும் பாலஸ்தீனாவில் வந்து குடியேறும் முன்னர் அவர்களது சமயத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பெறப்பட்டன என்றும், பின்னர், பெரும் அளவில் மாற்றம் பெறவில்லை எனவும் கூறலாம்.

உடன்படிக்கையின் சமூகம்: ஆரம்பம் முதலே, யாவேதான் இஸ்ரவேலரின் தெய்வம். இந்த யாவே வழிபாடு பாலஸ்தீனாவுக்குள் வரும்போது இஸ்ரவேலரால் வனாந்தரத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டது. இதே காலத்தில் வேறெந்த மக்களிடையிலும் கடவுளைப் பற்றிய இவ்வளவு உயரிய கருத்துக்கள் இல்லை (33:28). இது வல்லமையாகத் தொடர்ந்து செய்யப்பட்ட செயல்களாகவே அவர்களால் பாதுகாக்கப்படுகின்றார்கள் (நியா. 5:11, சங். 68:19). இவை எல்லாவற்றிலுமிருந்து 'தெரிந்து கொள்ளுதல்' என்பது, ஆரம்ப காலத்திலேயே அறியப் பட்டிருந்த ஒரு அனுபவம் என்று தெளிவாகின்றது. அவை ஒன்றிலாகிலும் இஸ்ரவேலரின் சிறப்புப் பண்புகளினிமித்தம் அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டதாகக் கூறப்படாமல், யாவேயின் இலவச அருளினாலேயே தெரிந்து கொள்ளப்பட்டதாகவே கூறப் பட்டிருக்கின்றது.

இப்படியாக, உடன்படிக்கையைப் பற்றிய கருத்தும் பழமை வாய்ந்ததே. ஆரம்பகால வரலாற்று இலக்கியங்களில் இச்சொல் அதிகமாக வராதபடியால், இக்கருத்து பிற்காலத்தது எனக்

கூற நியதியில்லை. பஞ்சாகமங்கள் முழுவதிலும் இக்கருத்து மொத்தமாக நிலவவதுமன்றி, பழைய ஏற்பாட்டின் பல பாகங்களையும் உடன்படிக்கை என்ற கருத்தின் அடிப்படையின்றி புரிந்து கொள்ளவும் இயலாது. உண்மையில், ஆரம்பகால இஸ்ரவேலரின் அரசியல் அமைப்பாகிய கூட்டரசு உடன்படிக்கை சார்புடைத்தாகும். எனவே, இஸ்ரவேலர் இஸ்ரவேலரானதே சீனாய் மலையில் யாவே அவர்கள் முன்னோரோடு உடன்படிக்கை செய்ததினிமித்தம் என்ற நம்பிக்கை மிகவும் தொன்மை மிக்கதாகும்.

எனவே ‘தெரிந்து கொள்ளுதல்’, ‘உடன்படிக்கை’ ஆகியவைகளில், அவர்களது நம்பிக்கை நிகழ்ந்த சம்பவங்களில் பங்கெடுத்த மக்கள், தங்கள் அனுபவத்தின் ஞாபகத்தைப் பின்னடியாருக்கு விட்டுப் போனதில், அடிப்படை பெற்றுள்ளது. எகிப்தில் அடிமைகளாயிருந்த எபிரேயர் மோசேயின் தலைமையில், எளிமையான முறையில் விடுதலை பெற்று வந்தனர்; அந்த விடுதலை யாவேயாகிய கடவுளின் அருளான தலையிட்டால் வந்தது என்றும், அந்த யாவேயின் நாமத்திலேயே மோசே அவர்களிடம் வந்தார் என்றும், அவர்கள் சீனாய்க்கு வந்து யாவேயோடு உடன்படிக்கை செய்து, அவரது மக்கள் எனக் குறிக்கப்பட்டார்கள் என்றும் நம்புவதற்குத் தடையில்லை. இதன் மூலம் ‘ஒரு ஜனம்’ கருத்து நிலவவில்லை. எனினும், கடவுளைப் பற்றிய அறிவின் வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு இஸ்ரவேலரின் வரலாற்றை விவரிக்க முற்படுவது தவறு. ஏனெனில், மார்க்கக் கருத்துக்களில்ல, விகவாசத்தின் மூலம் பொருள் அறியப்பட்ட சரித்திர அனுபவ ஞாபகங்களிலேயே அவர்களது சமயம் அடிப்படை பெற்றது.

(iii) யாவேயின் மக்கள் – தெரிந்து கொள்ளுதலும், உடன்படிக்கையும்: இவை இரண்டும் திட்டவட்டமாகவும் தெளிவாகவும் ஆரம்ப வரலாற்றில் விவரிக்கப்படாத போதிலும், ஆரம்பம் முதலே இஸ்ரவேல், தன்னையும் தன் இறைவனையும் புரிந்து கொள்ள இவை அடிப்படையானவையாம்.

தெரிந்து கொள்ளுதலைப் பொறுத்தவரையில், தாங்கள் யாவேயால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள் என்ற அனுபவம் இல்லாத ஒரு காலம் கூட, அவர்களது வரலாற்றில் இருந்ததில்லை. இந்த அமைப்பு எகிப்தின் விடுதலையிலும் வனாந்தரப் பிரயாணத்திலும் வெளிப்படையாக விளங்கிற்று. பிற்காலத்தில் தீர்க்கர்களின் ஆகமங்களின் ஆக்கியோன்மாரும் இந்தத் தெரிந்து கொள்ளுதலின்

அனுபவத்தைத் திரும்பத் திரும்ப அழுத்திக் கூறுகின்றனர். எனவே, தாங்கள் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்கள் என்பது இஸ்ரவேல் சமயத்தின் முக்கிய உண்மையாகும். பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதிய ௨ ஏடுக்குக் கிடைத்த பாரம்பரியங்களில் இவ்வுண்மைகள் அடங்கியிருக்கக் கண்டு, ஆபிரகாமின் அழைப்பு, வனாந்தரப் பிரயாணத்திலும் பாலஸ்தீனா முற்றுகையிலும் நிறைவேறுவதாகவும் ஆகின்றது. அதுமட்டுமின்றி, ஆரம்ப காலத்தில் ஆராதனைகளில் உபயோகிக்கப்பட்ட பாகங்களிலும் (உபா. 6:20-25; 26:5-10 ; யோசு. 24:2-13) இஸ்ரவேலரின் தெரிந்து கொள்ளுதல் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. கடவுளின் கிருபையான செயலினால் இஸ்ரவேலர் மீட்கப்பட்டனர் - (யாத் 15:1-18). அவரே அவர்கள் நாட்டுக்கு, புனித வாழ்க்கை தொடங்கும் இடத்திற்கு வழிநடத்தினார்- (யாத். 15:13). அவர்கள் கடவுளின் பிரத்தியேகமான மக்கள் (எண்.23:97) என்று கூறப்படக் கூடியவர்கள் இல்லாத இடத்தில் ஒரு புதிய சமூகம் தோன்றியது; இது இரத்த அடிப்படையிலல்ல. வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளின் அனுபவத்திலும் ஒழுக்கத் தீர்மானங்களிலுமே தோன்றிற்று. இச்சம்பவங்களைப் பற்றிய நினைவு பாலஸ்தீனாவுக்குள் கொண்டு வந்தபோது, இந்த சமய அனுபவ அடிப்படையில் கூட்டாட்சி ஏற்படுத்தப்பட்டது. வனாந்திரப் பிரயாணமும், சீனாய் அனுபவமும் அவர்களின் பாரம்பரியத்தின் மையமாயின. நமது விகவாச முற்பிதாக்கள் கடல்வழி நடத்தப்பட்டு சீனாயில் உடன்படிக்கை மூலம் மக்களின் மக்களாயினர் என்பதைக் காண்க.

(iv) **உடன்படிக்கை முறைமை:** பத்துக் கட்டளைகளில் தெளிவாக விளங்கும் உடன்படிக்கை முறையானது, ஏத்திய பேரரசின் பெரும் மன்னர்கள் சிற்றரசர்களோடு செய்து கொண்ட உடன்படிக்கைகளின் அமைப்பை ஒத்திருக்கிறதெனத் தெரிய வருகின்றது. இவ்வித உடன்படிக்கைகள் பல மோசேயின் காலத்திலிருந்தன என்று அறிகின்றோம். ஆனால், பிந்தியகாலத்தில் இவைகள் அறியப்படவில்லை. ஆகவே, உடன்படிக்கையும், பத்துக் கட்டளைகளும் மிகவும் தொன்மை மிக்கவை என்பதை இது உறுதிப்படுத்துகின்றது. இந்த உடன்படிக்கைகளின் முகவுரை அதில் ஈடுபட்டுள்ள பேரரசுகளின் பெயரைக் குறிப்பிடும். (உ-ம்) உன் தேவனாகிய கர்த்தர் நானே (யாத். 20:2). அடுத்ததாக, கடவுள் தன்னோடு உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளுகிறவர்கள் நன்றியுடையவர்களாயிருப்பதற்கு அவர்களுக்குத் தான் செய்த

நன்மைகள் கூறப்பட்டன. (யாத். 20:2). கடைசியாக, யாரோடு உடன்படிக்கை செய்யப்படுகின்றதோ அவர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டிய நிபந்தனைகள் தரப்பட்டன - (20:3). ஏத்தியரின் ஒழுங்குப்படி, இவ்வுடன்படிக்கையானது நிறைவேற்றப்பட்ட இடத்திலுள்ள வழிபாட்டிடத்தில் வைக்கப்பட்டு, இடையிடையே வெளிப்படையாக வாசிக்கப்பட்டது. இஸ்ரவேலிலும் இப்பேர்ப்பட்ட பாரம்பரியங்கள் இருந்தன - (உபா 10:5, 31:9-13), ஏத்திய உடன்படிக்கையிலே அநேக தெய்வங்களின் நாமங்கள் தரப்பட்டன. திருமறையில் இது தவிர்க்கப்பட்டு மக்களும் புனித கல்லுமே சாட்சியாயிருப்பதைக் காண்க - (யோச. 24:22,27). அவர்களின் உடன்படிக்கைகளில் தெய்வங்களின் பெயரில் ஆசிகளும், சாபங்களும் தரப்பட்டிருக்கின்றன - (உபா. 27:28).

ஆகவே, பழங்கால உடன்படிக்கைகளின் பல அம்சங்கள் இங்கு விளங்குகின்றபடியால், திருமறையில் வரும் உடன்படிக்கையின் அமைப்பின் தொன்மையும் பொருளும் தெரிகின்றன. இந்த உடன்படிக்கையின் மூலமாக இறைவனின் அடியாராகிய இஸ்ரவேலர் யாவேயின் ஆளுகையை ஏற்றுக் கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் சமாதானமாக வாழ ஒப்புக் கொண்டனர்.

இந்த அமைப்பு முற்பிதாக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உடன்படிக்கையின் அமைப்பிலிருந்து வித்தியாசமானது. அந்த உடன்படிக்கையில் வருங்காலத்தைப் பற்றிய வாக்குத் தத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அங்கே ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவனில் பற்றுறுதி மட்டுமே எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இங்கு ஏற்கனவே, நிறைவேறிய கிருபையின் செயல்களிலே, உடன்படிக்கை அடிப்படை பெற்றது.

(v) **உடன்படிக்கையின் கடமைகள்:** உடன்படிக்கையென்றால், இஸ்ரவேலர் தங்கள் மேல் கடவுளின் இராஜாீக ஆளுகையை ஏற்றுக் கொள்வதாகும். இரு ஏற்பாடுகளிலும், முக்கிய இடம் பெறும் தேவனுடைய இராச்சியம் அல்லது இறையாட்சி என்ற கருத்து, இங்கேதான் ஆரம்பிக்கிறது. இஸ்ரவேலின் கூட்டாட்சிக்கு முன்னரேயே இவ்வுண்மை அறியப்பட்டிருந்தது. இது வனாந்தரத்தில் மோசே மூலமாய் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகவும் கூறலாம்.

உடன்படிக்கையானது ஒரே நிலையிலுள்ள இருவரிடையில் நடைபெற்ற ஏற்பாடல்ல. அது சிற்றரசர்கள் பேரரசனின் கட்டளைகளை ஏற்றுக் கொள்வதேயாகும். அப்படியே உடன்படிக்கையைப்

பெற்றுக் கொண்ட இஸ்ரவேலரும் தாழ்விலிருந்த சிறுபான்மை மக்கள் என ஞாபகப்படுத்தப்பட்டார்கள். அவர்களைத் தெரிந்து கொண்டவர் ஒரு சிறு தெய்வமல்லர். ‘அவர் அனைத்துக்கும் ஆண்டவராவார். அவர்களை அவரும் அவரை அவர்களும் தெரிந்து கொண்டனர்.’ ஆகவே, அவர்களது சமூகம் சிறந்த முறையிலே, உடன்படிக்கையில் அடிப்படை பெற்றது. உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளின்படி இஸ்ரவேலர் நடந்து கொண்டால், யாவே தானும் உடன்படிக்கையின்படி அவர்களுக்குச் செயலாற்றுவார். இஸ்ரவேலர், தங்கள் மன்னனும் இறைவனுமான யாவேயின் ஆளுகையை ஏற்றுக் கொண்டு, எல்லாப் பிரமாணங்களையும் உடன்படிக்கைக்கேற்ற வண்ணம் கீழ்ப்படிய வேண்டும். ஆகவே, நியாயப் பிரமாணத்தின் முக்கியத்துவம் இவண் விளங்குகின்றது.

(vi) உடன்படிக்கையும் வாக்குத்தத்தமும்: இஸ்ரவேலரது ஆரம்ப கால சமயமானது கடவுளின் வாக்குத்தத்தத்தின் பேரிலுள்ள உறுதியைச் சார்ந்திருந்தது. முற்பிதாக்களோடு செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கையில் இது வெளிப்படையாகக் காணப்படுகின்றது. எகிப்திலிருந்த மக்களை ஆளுகிறவராக அல்ல, விடுவித்து ஒன்றுமில்லாமையிலிருந்து மகிமையான ஒரு வருங்காலத்தைத் தருகிறவராகவே, யாவே சந்திக்கிறார். இந்த அம்சம் உடன்படிக்கையில் மழுங்கிவிடவில்லை. நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றினால் ஆண்டவர் தொடர்ந்து இரக்கஞ் செய்வார் என்பதைக் காண்க.

மேலும், யாத். 15:13-17, எண். 23:7-10, 18-24; 24-3:9, ஆதி. 49:22-26, உபா. 33:13-17, 25-29 எண்.24:9, நியா. 5:31 ஆகிய இடங்களில் வருங்காலத்தின் மகிழ்ச்சியான ஓர் எதிர்பார்ப்பு தெரிவிக்கப்படுகின்றது. இஸ்ரவேலர் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மக்கள், பிறரது சாபங்கள் அவர்கள்மேல் பலிப்பதில்லை. சத்துருக்களின் மேல் வெற்றி கிடைக்கும். அவர்களை ஆசீர்வதிக்கிறவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள் என்றெல்லாம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

எனவே தெரிந்து கொள்ளுதல், உடன்படிக்கை, அதன் நிபந்தனைகள், வாக்குத் தத்தங்கள் ஆகியவை இஸ்ரவேலரின் சமயத்தின் ஆரம்பகாலத்திலேயே அடிப்படை உண்மைகளாயிருந்தன. பிற்காலத்தில் இவை வளர்ச்சியுற்ற போதிலும் எக்காலத்திலும் இவைகளே அடிப்படையாக இருந்தன.

(ஆ) உடன்படிக்கையின் இறைவன்

(i) யாவே என்னும் பெயர்: அறிஞர்களுக்குள்ளே இப்பெயரின் பொருள் பற்றிய கருத்து வேறுபாடு உண்டு. யாத். 3:14-இல் 'இருக்கிறவராகவே இருக்கிறேன்' என்பது ஆங்கிலத்தில் 'To Be' என்று பொருள்படும். அப்படியானால், இருக்கை பெறும் யாவற்றையும் தோன்றச் செய்கிறவர் என்பதே பொருள். அதாவது, எல்லாவற்றையும் படைக்கிறவரும் இயங்குகிறவரும் யாவே என்பதாகும். பிற்காலத்தில் யாவே என்பது வினைச் சொல்லிலிருந்து பெயர்ச் சொல்லாக மாறிற்று என ஜான் பிறைட் கூறுகின்றார்.

(ii) யாவே ஒருவரே கடவுள்: தொடக்கத்திலேயே இஸ்ரவேலர் யாவேயைத் தவிர வேறொருவரையும் வணங்கலாகாது என்பது திட்டமான கட்டளை. உடன்படிக்கையின் தன்மைக்கு இது மிகவும் பொருத்தமே. ஏத்திய உடன்படிக்கையில், இஸ்ரவேலர் இதர தெய்வங்களை வழிபட்டது. ஒரு காலத்திலாவது சரி என ஒப்புக்கொள்ளப்படாதது மாத்திரமன்று. வன்மையாகக் கண்டிக் கப்பட்டது. 'யாவே எரிச்சலுள்ள இறைவன்' (யாத். 20:5), 'பிறிதொருவர் உதவியின்றி எல்லாவற்றையும் படைத்தவர்' (ஆதி 2:4 - 25). அவருக்கு அப்பால் அவரது பிள்ளைகள் எனக் கூறப்படும் வேறு தெய்வங்கள் ஒன்றுமேயில்லை.

யாவேக்கு ஒரு பரலோக பரிவாரம் உண்டு. ஆனால், அவர்களில் ஒருவரும் மனுக்களின் வழிபாட்டிற்குரியவர்களன்று. (உபா. 4:19; 11:1பி, 23:4, எரே. 8:2) பல தெய்வ வணக்கமுமன்று.

(iv) மோசே காலத்து எபிரேய சமயம் ஒப்பற்ற ஏக கடவுள் வணக்கமா? ஏக கடவுள் வணக்கம் என்பதற்கு கடவுள் ஒருவரே உளர்; வேறே தெய்வங்கள் இல்லவே இல்லை எனக் கூறுதல் என்னும் இன்றைய பொருள் கொண்டால், யாவே வழிபாடு இக்கொள்கையின்படி ஆரம்ப காலத்தில் ஏக கடவுள் வழிபாட்டாயிருக்கவில்லை எனலாம். ஆனால், அதை ஏக கடவுள் வழிபாடு என்ற பெயரையன்றி வேறு எப்பெயரால் விளக்கினும் பொருத்தமாகாது. ஏனெனில், செயலளவில் அது ஏக கடவுள் வணக்கமாகவே இருந்தது.

இஸ்ரவேலர் அந்நிய தெய்வங்களை வணங்கக் கூடாது என்று கூறப்பட்டபோதிலும், அந்நிய தெய்வங்கள் இல்லை என ஆரம்ப காலத்தில் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. யாத். 18:11, நியா. 11:24:1 சாமு, 26:19 ஆகிய இடங்களில்

அந்நிய தெய்வங்களும் உண்டு எனவும் கருதப்பட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. இது பெரும்பாலும் மொழித் தோற்றமேயாகும். இஸ்ரவேலரது ஆரம்ப இறைவணக்கம் பல தெய்வ வணக்கமன்று என்பது நிச்சயம். அதை பல தெய்வங்களின் உளதாந்தன்மை (Henotheism)) யை மறுக்காத ஏக இறைவணக்கம் என்பதும் தவறு. எனவே செயலளவில் ஏக இறைவழிபாடு என்று அதைக் கூறலாம். (practical monotheism) எனக் கருதப்படுகின்றது.

ஒருவேளை தத்துவ முறையில் நோக்கின், ஏக கடவுள் வழிபாடாயிராவிடினும், அன்றைய உலகம் ஏக கடவுள் வழிபாடு என்று எதைக் குறிப்பிட்டிருக்குமோ அதுவே இஸ்ரவேலில் நிலவிய இறைவழிபாடாகும். தங்களைச் சூழ காணப்பட்ட விக்கிரகங்களில் மக்கள் வழிபட்ட தெய்வங்கள் கிடையாது என வெளிப்படையாக அன்று மறுத்து கூறப்படவில்லை. ஆனால், அவைகளை வழிபடுகின்றவர்கள், தாம் விரும்புகிறவைகளைச் செயலாற்ற அவை வலிமையற்றவை என்றனர். விக்கிரகங்களுக்கு ஒரு சக்தியும் இல்லை என்று செயலளவில் காண்பித்தனர். யாவே செயலாற்றிய வல்ல செயல்களை இஸ்ரவேலர் கண்டபோது மற்ற தெய்வங்களுக்கு சற்றேனும் இடமில்லாமற் போயிற்று. ஒரே தெய்வம் அவரே கடவுள். ஏனெனில், அவருக்கு மாத்திரமே செயலாற்றும் வல்லமையுண்டு. இதர தெய்வங்களை வழிபட்டவர்களுக்கோ அல்லது வழிபாடு பெற்றவர்களுக்கோ இஸ்ரவேலர் எவ்வித தெய்வீகத் தன்மையுமுண்டென்று எண்ணியதில்லை. பூரண ஏக கடவுள் வணக்கத்தின் எல்லா அம்சங்களும் பிற்காலத்தில் அறியப்பட்ட போதிலும், மேற்கூறியபடி செயலளவில் ஆரம்ப இஸ்ரவேலர் ஏக கடவுள் வணக்கத்திலேயே ஈடுபட்டிருந்தனர் எனலாம்.

(iv) **விக்கிரகங்கள் விலக்கப்பட்டன:** இரண்டாம் கற்பனைப்படி இதர மக்கள் போல் விக்கிரகம் உண்டு பண்ணுதலும் அவற்றைச் சேவித்தலும் விலக்கப்பட்டது. கற்பனை மீறி இதர தெய்வங்களின் விக்கிரகங்களைச் சேவித்த காலங்களிலும் கூட யாவேக்கு சிலை அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை எனலாம். புதைபொருள் ஆய்வாளரும் இதுவரையிலும் பாலஸ்தீனாவில் இஸ்ரவேல் வாழ்ந்த இடங்களில், எவ்வளவு முயன்றும் ஒரு ஆண் தெய்வத்தின் சிலையையும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆகவே, விக்கிரகமற்ற தூய வழிபாடு இஸ்ரவேலிலே தொன்மைமிக்கது என்பது நிச்சயம். இக்காரணத்தினாலே இஸ்ரவேலர் கலையில் வல்லவராகவில்லை என்பார் சிலர். அதேவேளையில் இறைவனை மனுமக்களைப்

போல் பெண் கொள்ளுதல், பிள்ளை பெறுதல் என்ற முறைகளில் விவரிக்காததற்கும் இதுவே காரணம் எனலாம்.

(v) இஸ்ரவேலரின் இறைவனின் தன்மை: இதர மக்களினது தெய்வங்களின் தன்மைகள், வான ஜோதிகள், இயற்கையின் சக்திகள் ஆகியவற்றிற்கு சமமாகக் கூறப்பட்டன. அவைகள் மனித வரலாற்றில் குறிப்பிட்ட நோக்கத்தை செயலாற்ற ஈடுபடுகின்றனவாகக் கூறப்படவில்லை.

ஆனால், யாவே இயற்கையின் எந்த சக்திக்கும் ஒப்பிடப்பட்டுக் கூறப்படவில்லை. அவர் இயற்கையின் சக்திகளையும் விண்மீன்களையும் கட்டுப்படுத்தி நடத்துகிறவர் (நியா. 5:4பி, 21). சூரிய, சந்திர, புயல் ஆகியவை தெய்வங்களாகவும் கூறப்படவில்லை. அவர் வெறும் செழிப்பு தெய்வமூமல்லர் (fertility - God). இயற்கையின் மேல் அவர் பூரண அதிகாரமும், வல்லமையுமுள்ளவர்.

அவர், ஒப்பற்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் குறிப்பிட்ட நோக்கத்தோடு செயலாற்றுகின்றவர். இஸ்ரவேலரை எகிப்திலிருந்து விடுதலை செய்தபோது மீட்கும் வல்லமையுள்ளவராகத் தம்மை விளங்கப் பண்ணுகிறார். அந்நோக்கத்தை நிறைவேற்ற அவர் இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்தி ஆண்டு உபயோகிக்கின்றார். (உ-ம்) தண்ணீர், காற்று, பூமியதிர்ச்சி, புயல்காற்று ஆகியவற்றிலிருந்து அவர்களது ஆபத்தில் உதவி செய்கிறார் - (நியா. அதி.5). அந்நிய தெய்வங்களை சில வழிபாட்டு முறைகளால் கைக்கூலி கொடுத்து, திருப்திப்படுத்தி, நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை இஸ்ரவேலில் நிலவியதில்லை. நீதியான தமது பிரமாணங்களுக்கு அவர்கள் உண்மையாகக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று யாவே எதிர்பார்த்தார்.

இவ்விதமாக வரலாற்று சார்புள்ள எபிரேய சமயம் மாத்திரமே வரலாற்றுக்குள் தங்களுக்கு ஒரு அமைப்பையும், வரலாற்றில் ஒரு நோக்கத்தையும் கண்டனர்.

இதுவே வரலாற்றை சார்ந்த ஒரே மதம்! முதல் மதம்! என்று இதன் மூலம் அறிகிறோம்.

இஸ்ரேல் - இந்தியா சமய ஒற்றுமை

இஸ்ரவேல் நாட்டில் தொன்மையான வழிபாடுகளையும் அங்கிருந்த சமயங்களையும் நாம் அறிய நமக்கு பயன்படுவது

கிறிஸ்தவ திருமறை மட்டுமே. சமய நூல்களில் திருமறை ஒரு புராணமல்ல. அது ஒரு வரலாற்று நூல். இந்தியாவைப் போலவே, இஸ்ரேல் நாட்டில் பல நாட்டு மக்கள் வழிபாட்டின் சமய தாக்கத்தைக் காண்கிறோம்.

இந்தியாவில் வடக்குத் திசையில் கிரேக்கர்கள், ரோமர்கள், எகிப்தியர், அரபியர், எபிரேயர், யூதர்கள் பண்டை காலம் முதலே தொடர்பு வைத்திருந்தனர். இவர்களின் வணிகத் தொடர்பு இந்தியா முழுவதிலும் இருந்ததைக் காண்கிறோம். இவர்கள் வழிவந்த சமய வழிபாட்டு முறைகள், இந்திய நாட்டுக்கு ஏற்ப புராணங்களாக எழுதப்பட்டு பின்னர் அதுவே சமய நூலாக மாறியது. திருமறையில் எஸ்தர் 1:1இல் ‘அகஸ்வேரு என்ற மன்னர் எத்தியோப்பியா முதல் இந்து தேசம் வரை 127 நாடுகளை ஆண்டான்’ என்றும், அவன் காலத்தில் பெரிய அழிவிலிருந்து யூதர்கள் காக்கப்பட்ட நாளை அவன் ஆட்சிக்குட்பட்ட எல்லா நாடுகளிலும் சட்டம் போட்டான் என்பதைக் காண்கிறோம். இதன் மூலம் ஒரு நாட்டுபண்டிகை எல்லா நாடுகளிலும் பல காலக் கட்டங்களில் பலவிதமாய் பரவியுள்ளது என்பதை அறிகிறோம். அகஸ்வேரு மன்னர் கொண்டாடச் சொன்ன பண்டிகைகளுக்கும் இந்தியாவில் கொண்டாடப்படும் தீபாவளிக்கும் பல ஒற்றுமையைக் காண்கிறோம்.

இப்பொழுது இஸ்ரேல் நாட்டு சமய வழிபாடு மற்றும் இந்திய, திராவிட சமய வழிபாடுகளின் ஒற்றுமையைக் காண்போம்.

உயிர்பொருள் வணக்கம் (ANIMISM)

பண்டைய மக்களிடம் தேவனால் படைக்கப்பட்ட சில மரங்கள், மலைகள், கல் இவைகளில் தெய்வீக ஆற்றல் இருப்பதாகக் கருதி வழிபட்டனர். இந்தியாவில் அரச மரம், வேப்ப மரம், வில்வ மரம் போன்ற மரங்களும் இமயம் போன்ற மலைகளில், சில கல்களிலும் தெய்வீக ஆற்றல் இருப்பதாக வணங்கப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

இஸ்ரேல் வழிபாடு அதாவது மூதாதையர் வழிபாடு (Ancestor Worship)

இஸ்ரேல் நாட்டிலும் இதுபோன்ற வழிபாடுகள் குறிப்பாக எபிரேய மக்களிடம் இருந்ததாகக் காண்கிறோம். இந்தியாவில் அரசமரத்தடியில் பிள்ளையார் வைத்து வணங்குவதைக் காண்கிறோம். வேப்பமரத்தடியில் துவ்ஷ்ட தேவதைகளை வணங்குவதைக்

காண்கிறோம். சிவன் கோயிலில் வில்வமரம் இருப்பதை காண்கிறோம். அரச மரம், வேம்பு இவற்றை ஒன்றாய் வளர்த்து அவைகளையும் வணங்குவதைக் காண்கிறோம். சூரிய வழிபாட்டை விட, திராவிடர் வழிபாட்டில் மட்டுமே மரங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதைக் காண்கிறோம். சிவன் கோயில்களில் வில்வ மரம் ஸ்தல மரமாய் வளர்க்கப்படுகிறது. சிந்துவெளி நாகரீக முத்திரைகளில் அரச மரம் காணப்படுகிறது. சில அசுத்த ஆவிகள் (பேய்கள், கடவுள் என்பாரும் உண்டு) சில மரங்களில் வாழ்வதாக இன்றும் நம்பப்படுகிறது. சில மரங்கள் புனித மரங்களாக வழிபடப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில் திருமணத்தின்போது பந்தக்கால் நட்டு வழிபட்டு பின்னர் திருமண காரியங்களைச் செய்ய முற்படுவதை காண்கிறோம்.

மரபு சின்ன வழிபாடு (Totemism)

ஒவ்வொரு குலமும் தனக்கென்று ஒரு குலக் குறி அல்லது மரபு சின்னத்தை தேர்ந்தெடுத்திருந்தனர். இஸ்ரவேல் நாட்டில் இவ்வித மரபு சின்னம் இருந்து வந்ததை திருமறையில் காண்கிறோம். எடுத்துக்காட்டாக சிலவற்றைக் காண்போம்.

சிமியோன் - கழுதைப்புலி

லேவி - காட்டுப் பசு

ராசேல் - பெண் செம்மறி ஆடு

காலேப் - நாய்

ஆதியாகமத்தில் தன் குமாரர்களைப் பற்றி கூறி ஆசீர்வதிக்கும் போது (அதிகாரம் 49)

யூதா- பாலசிங்கம்

நப்தலி- விடுதலைப் பெற்ற பெண்மான்

யோசேப்பு - கனி தரும் செடி

பெஞ்சமீன் - சீறுகின்ற ஒநாய்

என்று குறிப்பிடுவதைக் காண்கிறோம்.

இதுபோன்ற குலக்குறி பழக்கம் இந்தியாவிலும் குறிப்பாக திராவிடர்களிடம் இருந்துள்ளது. இந்தியாவில் பசு, காளை, யானை, பாம்பு, குரங்கு வணக்கத்திற்குரியதாக காணப்படுகிறது.

புலி, யானை, சமண புத்த சைவ சமயங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்திய, திராவிட, மன்னர்கள் மரம், மிருகம் போன்றவற்றை தங்கள் குலக் குறியாகக் கருதி, தங்கள் நாட்டு கொடிகளில் பதித்திருந்தனர். அவைகளில் மீன், காளை, பன்றி, சிங்கம் போன்றவற்றை எடுத்துக் காட்டாகக் காணக் கூடும்.

இறந்தோர் வழிபாடு அல்லது மூதாதையர் வழிபாடு (Ancestor Worship)

மறைந்த புகழ் பெற்ற மரியாதைக்குரிய மூதாதையரை இறையாக எண்ணி வழிபடுதல் தொன்று தொட்டு இருக்கும் பழக்கமாகக் காண்கிறோம். மதுரை வீரன் போன்ற வீரர்களையும் இறைவனாக இன்றும் வழிபட்டு வருவதை நாம் அறிவோம். புத்தர், பாபா, சாய்ராம், விவேகானந்தர், இராமகிருஷ்ணர் போன்றவர்களின் வழிபாட்டை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறும் சிலர் தங்களின் மூதாதையர்களையே குலதெய்வமாக வழிபடுவதையும் காணலாம்.

இதைப் போன்ற இறந்தோர் வழிபாடு யூதர், எபிரேயர் போன்ற வர்களிடம் நாம் காண முடிகிறது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக திருமுறையில் பலவற்றைக் கூற முடியும்.

பேய் வணக்கம்

தீமை தரும் தீய ஆவிகளை பேய்களை அவைகள் தீமை செய்யாமல் இருக்க அவைகளுக்கு பலியிட்டு ஆராதனை செய்யும் பழக்கம் பல நாடுகளில் உண்டு. இந்தியாவில் மாந்திரீகம், சூனியம் இவற்றிற்குப் பயன்படும் தெய்வங்கள் எல்லாம் பேய் வழிபாட்டிற்குரியதே யாகும். சமீப காலங்களில் குட்டிச் சாத்தான் அருள் வேண்டுமா என்ற கேரள மாந்திரீகர்களின் விளம்பரத்தை நீங்கள் கண்டிருப்பீர்கள். வடநாட்டில் பண்டைக் காலத்தில் வினாயகர் வழிபாடு இடர்களை உண்டு பண்ணும் பூத வழிபாடாகவே இருந்தது. விக்வினம் செய்யாதிருக்க (தடை செய்யாதிருக்க) வினாயகரை வழிபட்டதாக காண்கிறோம். ஆகையால் வினாயகருக்கு விக்வினேஷ்வரர் என்ற பெயரும் உண்டு. இன்றும் இடுகாடுகளிலும், சுடுகாடுகளிலும் அமாவாசை போன்ற நாட்களில் பூஜை செய்வதையும் நாம் அறிவோம். பாகால் நிக்கால் என்ற இஸ்ரேலிய பெண் தெய்வங்கள் பேய் வழிபாடுகளே. சீன் என்ற நிலா தெய்வத்தின் மனைவி நிக்கால் என்றும், அவள் பேய்களின் தலைவி என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

சூனியம், இறந்தவர்களின் ஆவியோடு பேசுதல் போன்றவைகள் இந்தியா, இஸ்ரேல் நாடுகளிடையே இருந்துள்ளது.

வழிபாட்டிடங்கள்

வழிபாட்டிற்கு சில இடங்கள் விசேஷித்த தன்மையுடையதாக இந்தியரைப் போலவே இஸ்ரேல் மக்களும் கருதி, அந்த இடங்களில் சிறப்பு வழிபாடு செய்வதை திருமறையில் பல இடங்களில் காண்கிறோம்.

ஆதியில், தெய்வ வல்லமை எங்கெல்லாம் வெளிப்பட்டதாக இஸ்ரவேல் மக்கள், தீர்க்கதரிசிகள், மூதாதையர்கள் உணர்ந்தார்கள் அங்கெல்லாம் அவர்கள் வழிபட்டனர். அவைகளில் சில மலைகள், நீர் ஊற்றுகள், பெரிய மரங்கள் போன்றவைகளாகும்.

திருமறையில் ஆபிராமுக்கு தேவன் தரிசனமான சீகேம் என்ற இடம் (ஆதி 12:7) புனித இடமாக கருதப்பட்டது. அங்கு ஆபிராம் ஒரு பலிபீடம் கட்டி பலி கொடுத்து வழிபட்டான் என்று காண்கிறோம். பின்னர் அதே இடத்திற்கு சென்று வழிபட்டான் என்பதை ஆதி 13:4இல் இப்படியாகக் காண்கிறோம்.

‘தான் முதல் முதல் ஒரு பலி பீடத்தை உண்டாக்கினதுமான ஸ்தல மட்டும் போனான்; அங்கே ஆபிராம் கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுது கொண்டான்’- ஆதி 35:15. ‘தேவன் தன்னோடே பேசின அந்த ஸ்தலத்திற்கு யாக்கோபு பெத்தேல் என்று பெயரிட்டான்’ என்று காண்கிறோம். பின்பு பெத்தேல் வழிபாட்டிற்குரிய புனித தலமாக மாறியதையும் காணலாம். இதுபோன்றே மம்ரே (ஆதி 13:187) பெயேர்சேபா (ஆதி 21:22-31) கில்கால் (யோசுவா 5:9) சீலோ (நியா 21:19), மில்பா (நியா 20:21) போன்ற இடங்களும் சிறப்புமிக்க வழிபாட்டு ஸ்தலமாக கருதப்பட்டது.

இந்தியாவில், கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்கள் வேளாங்கண்ணி, பூண்டி போன்ற இடங்களில் ஆலயம் கட்டி வழிபடுவதையும், இஸ்லாமியர்கள், நாகூர் போன்ற இடங்களில் வழிபடுவதையும், இந்துக்கள், பழனி, திருப்பதி, காசி, இராமேஸ்வரம் போன்று இந்தியா முழுவதும் பல இடங்களை புனித இடங்களாகக் கருதி வழிபடுகிறார்கள்.

புனித பயணம்

புனிதமான இடங்களாகக் கருதப்பட்ட இடங்களில் பலிபீடம் கட்டி ஆராதனை செய்த இஸ்ரவேல் மக்கள், ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட

நாட்களில் அங்கு சென்று வழிபட புனித பயணம் மேற்கொண்டார்கள். தூர இடங்களில் வாழும் மக்கள் வழிபாட்டிடங்களுக்கு புனித பயணம் மேற்கொண்டு செல்லும் வழக்கம் பண்டை காலம் தொட்டே இருந்ததைக் காண்கிறோம். அப்பொழுதுதான் முதல் பெருயர்சேபா மட்டுமுள்ள இஸ்ரவேல் புத்திரர்கள் அனைவரும் கீலேயாத் தேசத்தாருடன் மிஸ்பாவிலே கர்த்தருக்கு முன்பாக ஏகோமித்துச் சபையாகக் கூடினார்கள் என்று திருமறையில் காண்கிறோம். மேலும் நியாதிபதிகள் புத்தகத்தில் பெத்தேலுக்கு வடக்கே சீகேழுக்குப் போகிற பாதைக்குக் கிழக்காகவும் லிபோனாவுக்குத் தெற்காகவும் இருக்கிற சிலோவிலே வருடந்தோறும் கர்த்தருக்குப் பண்டிகை கொண்டாடப்பட்டது என்று காண்கிறோம்.

இதுபோன்ற பல சமய ஒற்றுமைகளும் இரு தேசத்தாருக்கும் பண்டைய காலந்தொட்டு இருந்து வந்துள்ளது தெரிய வருகிறது.

அமாவாசை வழிபாடு

இந்தியாவில் அமாவாசையன்று சிறப்பு ஆராதனைகள் இந்து கோயில்களில் நடைபெறுவதைப் போல இஸ்ரேல் நாட்டிலும் இருந்து வந்துள்ளது. அசுத்த ஆவிகளை வழிபடுவோர் அமாவாசையை சிறப்பு நாளாகக் கருதி இன்றும் பூஜை செய்து வருவதை நாம் அறியலாம்.

மலைகளில் வழிபாடு:

உயர்ந்த மலைகளை தேவனுடைய இருப்பிடமாக இஸ்ரவேல் மக்கள் கருதியதைத் திருமறையில் காண்கிறோம். கர்த்தர் சீயோன் மலையிலிருந்து உன்னை ஆசீர்வதிப்பாராக என்று திருமறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. கர்த்தர் சீனாய் மலையில் மோசேக்கு காட்சியளித்தார் என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

யாத்திராகமம் 3:1இல் 'தேவ பர்வதமான ஒரேப்' என்று எழுதப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கிறோம். அங்கும் தேவன் மோசேக்கு எரியும் அக்கினியாய் காட்சியளித்தது அந்த புனித இடம் என்கிறார். இதுபோன்ற வழிபாட்டு ஒற்றுமை இந்தியாவிலும் காண முடிகிறது. சிவனின் இருப்பிடம் இமயம் என்றும், முருகனின் உறைவிடம் ஆறுபடை வீடு என்றும் இங்கு நம்பப்படுவதை நாம் நினைவு கூறலாம்.

பாகை

பெருமாள் கோயில் போன்ற கோயில்களில் வழிபாடு செய்ய மதிப்புக்குரிய பெரியவர்கள் வருகை தரும்போது தலையில் பாகை வைத்து கௌரவிப்பது வழக்கம். இந்த வழிபாட்டு முறை இஸ்ரேல் நாட்டிலும் இருந்தது. ‘அவன் தலையில் பாகையைத் தரித்து, பாகையின் மேல் நெற்றியிலே பரிசுத்த கிரீடம் என்னும் பொற்பட்டத்தைக் கட்டினான்’ என்று லேவியராகமம் 8:9இல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பழக்கம் சில மாற்றங்களுடன் இந்து கோயில்களில் இன்றும் இருப்பதைக் காணலாம்.

செங்கல் வைத்து வழிபடுதல்

இந்துக்களின் வழிபாட்டு முறையில் செங்கல்லை வைத்து குங்குமப் பொட்டு வைத்து, தூபம் காட்டி வழிபடும் பழக்கம் உண்டு. அதுபோன்று திருமறையில் ஒரு உதாரணம் காண முடிகிறது. “அந்த ஜனங்கள் என் சந்நிதியிலே நித்தம் எனக்குக் கோபமுண்டாக்கி, தோட்டங்களிலே பலியிட்டு, செங்கலின் மேல் தூபங்காட்டி..” - ஏசாயா 65:3 என்று தேவன் விரும்பாத அந்தப் பழக்கம் அன்றும் இருந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

சாலை ஓர மண்டபங்கள்

தெருக்களின் ஓரத்தில் கோயில் கட்டி வழிபடும் பழக்கத்தைப் பற்றி திருமறையில் பல இடங்களில் காண்கிறோம். படைத்த தெய்வத்திற்கு பதில் படைக்கப்பட்ட தெய்வங்களை சாலை ஓரத்தில் மண்டபங்கள் கட்டி வழிபடுவதை தேவன் விரும்பவில்லை என்கிறது திருமறை. “நீ உனக்கு மண்டபங்களைக் கட்டி, உனக்குச் சகல வீதிகளிலும் உயர்ந்த மேடைகளை உண்டு பண்ணினாய்” - என்று எசேக்கியல் 16:24 கூறுகிறது.

கோவில் வாசல்படி

நான் சிறுவனாக இருக்கும்போது இந்து ஆலயங்களுக்கு சென்றுள்ளேன். கோயிலுக்குள் செல்லும் பக்தர்கள் வாசல்படியை மிதிக்க மாட்டார்கள். அதைத் தாண்டிச் செல்வார்கள். இந்தப் பழக்கம் எப்படி வந்தது என்று தெரியவில்லை. இதற்கும் திருமறையில் உதாரணம் உண்டு.

பெலிஸ்தியர் தேவனுடைய பெட்டியை கொண்டு வந்து தாகோன் என்ற தெய்வத்தின் கோயிலில் அந்த சிலையருகே வைத்தார்கள். காலையில் வந்து பார்த்தபோது தாகோன் என்ற சாமி சிலை வாசலில் விழுந்து உடைந்து கிடந்தது. தாகோனின் தலை மற்றும் அதன் கரங்கள் வாசல் மேல் கிடந்தன.

“ஆதலால் இந்நாள் வரைக்கும் தாகோனின் பூசாரிகளும் தாகோனின் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கிற யாவரும் அஸ்தோத்தி லிருக்கிற தாகோவினுடைய வாசற்படியை மிதிக்கிறதில்லை.” - 1 சாமுவேல் 5:5. இதன் தாக்கம்தான் நம் இந்து கோவில்களிலும் பின்பற்றப்படுகிறதோ?

டேவிட் ஸ்டார்

தகடில் மந்திரம் எழுதுகிறவர்கள், ஜாதகம் எழுதுகிறவர்கள் ☆ ஆறு முனை உள்ள நட்சத்திரத்தை வரைவதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். இரண்டு முக்கோணங்கள் சேர்த்தாற்போல் இருக்கும். திருமறையில் அதை டேவிட் ஸ்டார் என்பார்கள். அதுவே இஸ்ரேல் நாட்டின் தேசிய கொடியில் இருக்கும் சின்னமாகும். அதுவே இந்து மதத்தின் முக்கிய சின்னமாகவும் கருதப்படுகிறது.

இந்து சமயத்தின் காவி உடை

திருமறையில் பரிசுத்தவான்களைப் பற்றி வெளிப்படுத்தல் என்ற அதிகாரத்தில் மெய்தேவனை வழிபடும்போது மிகுந்த உபத்திரவத்திற்கு உட்பட்டு, மீண்டு வந்த பரிசுத்தவான்களின் ஆடையைப் பற்றி குறிப்பிடும்போது “இவர்கள் தங்கள் அங்கிகளை ஆட்டுக்குட்டியானவருடைய (இயேசு கிறிஸ்துவின்) இரத்தத்திலே தோய்த்து வெளுத்தார்கள்” - வெளி 7:14 என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

திருமறையில் இதுபோன்ற சமய ஒற்றுமைகள் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் காண முடிகிறது.

இந்த சமய ஒற்றுமையைப் படிப்பவர்கள் ஏன் இந்து மதம் மத்திய ஆசியாவிற்கு சென்றிருக்கக் கூடாது என்று எண்ணத் தோன்றும். மனித தோற்றமே மத்திய ஆசியா என்பது ஆய்வாளர்களின் கூற்று. ஜப்பான் நாட்டில் கம்ப்யூட்டர் மூலம் ஆய்வு செய்த ஒரு விஞ்ஞானியும் அதை உறுதி செய்துள்ளார். காலத்தால் முற்பட்ட சமயமாவது அது சுமார் 6000 ஆண்டுகளுக்கு பழமையானது. இந்துமத புராணங்களின் காலம் கி.மு.1300 மட்டுமே. இவற்றை

எல்லாம் ஆராயும்போது இப்பழக்க வழக்கங்கள் வழிபாடு முறை எல்லாம் அங்கிருந்தே வந்துள்ளது என்பதைக் காணலாம்.

நான்கு முகச் சிலை

சாலை ஓரங்களில் காளை, கழுகு, குரங்கு, சிங்கம் போன்ற நான்குமுகச் சிலைகளைச் சமீப காலமாக அமைத்து வழிபடுவதை நாம் காண்கிறோம். கிறிஸ்தவ வேதாகமத்தில் எசேக்கியல் தீர்க்க தரிசி கண்ட தரிசனத்தில் இதுபோன்று கண்டதாகக் காண்கிறோம்.

“ஒவ்வொன்றுக்கும் நாலு முகங்கள் இருந்தன. முதலாம் முகம் கேருபீன் முகமும், இரண்டாம் முகம் மனுஷ முகமும், மூன்றாம் முகம் சிங்க முகமும் நான்காம் முகம் கழுகு முகமுமாயிருந்தது” – எசேக்கியேல் 11:14.

சூரியனின் இரதம்

வடநாட்டில் சூரியனுக்கென்று ஒரு கோயில் உண்டு. அதில் குதிரை பூட்டப்பட்ட சூரிய ரதம் ஒன்று காண்கிறோம். சூரியக் கடவுள் ரதமாக அது வழிபடுவதைக் காண்கிறோம். திருமறையில் 2இராஜாக்கள் புத்தகம் 23:11இல் இப்படியாக காண முடிகிறது. ‘யூதாவின் ராஜாக்கள் சூரியனுக்கென்று வைத்திருந்த குதிரைகளை அகற்றி, சூரியனின் இரதங்களை அக்கினியில் சுட்டெரித்தார்கள்.’

சூரிய வழிபாடு

சூரியனை தெய்வமாக வழிபடும் வழக்கம் இந்தியாவில் இருப்பதைப் போல அன்றே மத்திய ஆசியாவில் இருந்துள்ளது.

“... தங்கள் முகத்தைக் கீழ்த்திசைக்கும் நேராகத் திருப்பியவர்களாய் கிழக்கே இருக்கும் சூரியனை நமஸ்கரித்தார்கள்” – எசேக்கியேல் 8:16 என்று திருமறையில் காண்கிறோம்.

கருவிகளை வணங்கும் பழக்கம்

ஆயுதபூஜை என்ற விழாவில் தொழில் கருவிகளை வணங்குவதைக் காண்கிறோம். திருமறையில் அதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு உண்டு.

‘அவன் தன் வலைக்குப் பலியிட்டுத் தன் பறிக்குத் தூபங் காட்டுகிறான்’ – ஆபகூக் 1:16.

ஆரியர்கள் யார்?

சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கின் நாகரீகம் ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபின் தான் ஏற்பட்டது என்ற கருத்து தவறாகும். மத்திய ஆசிய நாடுகளின் நாகரீகம் மற்றும் சிந்து நதி நாகரீகம் இவற்றில் காணப்படும் ஒற்றுமை மற்றும் காலத்தைக் கணக்கிட்டால் இவைகள் ஒரே காலத்தில் உள்ளதாகத் தெரிகிறது. பண்டைக் காலம் முதலே மத்திய ஆசிய நாட்டுக்கும் இந்திய நாட்டுக்கும் தொடர்பு இருந்துள்ளது. அன்றைய மக்கள் பெரும்பாலும் நாடோடிகளாக, மந்தை மேய்ப்பவர்களாக இருந்தனர்.

மந்தை பெருகும்போது இவர்கள் தனிக் குழுவாக இடம் பெயர்ந்தனர் என்பதை திருமறையில் பல இடங்களில் காண்கிறோம். திருமறையில் ஆதியாகமம் 13ஆம் அதிகாரத்தில் இப்படியாக காண்கிறோம்.

“அவர்கள் ஒருமித்துக் குடியிருக்க அந்தப் பூமி அவர்களைத் தாங்கக் கூடாதிருந்தது. அவர்கள் அங்கு மிகுதியாயிருந்தபடியால் அவர்கள் ஒருமித்து வாசம் பண்ண ஏதுவில்லாமற் போயிற்று. ஆபிரகாமுடைய மந்தை மேய்ப்பவனுக்கும் லோத்துடைய மந்தை மேய்ப்பவனுக்கும் வாக்குவாதம் உண்டாயிற்று. அக்காலத்தில் கானினியரும் பெர்சியரும் அத்தேசத்தில் குடியிருந்தார்கள். ஆபிரகாம் லோத்தை நோக்கி எனக்கும் உனக்கும், என் மேய்ப்பருக்கும் உன் மேய்ப்பருக்கும் வாக்குவாதம் வேண்டாம். நாம் சகோதரர்கள். இந்த தேசமெல்லாம் உனக்கு முன் இருக்கிறது அல்லவா? நீ என்னை விட்டு பிரிந்து போகலாம்; நீ இடதுபுறம் போனால், நான் வலது புறம் போகிறேன்; நீ வலதுபுறம் போனால் நான் இடது புறம் போகிறேன் என்றான்” - ஆதியாகமம் 13:6,7, 9.

இந்த ஆபிரகாம் வாதத்தை மெசபத்தோமியாவைச் சேர்ந்த ஊர் என்ற இடத்தின் நாகரீக எச்சங்கள் இந்திய நாகரீக எச்சங்களோடு ஒத்துப் போகிறதைக் காண்கிறோம். மத்திய ஆசிய மக்கள் மேய்ச்சல் இடம் தேடி உலகமெங்கும் பிரிந்து சென்று நதிக்கரைகளில் தங்கள் நாகரீகத்தை உருவாக்கினர்.

“ஆசிய மக்கள் என்று கருதப்படக் கூடியவர்கள் பண்டைய ஈரானியர்களும் (பாலஸ்தீனம்) பண்டைய இந்தியர்கள் - இந்தோ ஆரியர்கள்தான். அவர்களே தங்களை ஆரியர்கள் என்று அழைத்துக் கொண்டனர்! தாங்கள் வசித்த பிரதேசங்களை ‘ஆரியவர்த்தம்’

அல்லது ஆரிய பூமி என்று அழைத்தார்கள். ‘ஆரிய’ என்ற சொல் ‘அரி’ என்ற சொல்லுடன் தொடர்புள்ளது. வேத காலத்தில் இந்தச் சொல்லுக்கு ‘வெளிநாட்டான்’ ‘வேற்றான்’ என்று பொருள். ‘ஆரியன்’ என்ற சொல் ‘வேற்றாருடன் இணைந்தவன்’, ‘அவர்களுக்கு இணக்கமானவன்’ என்று பொருள்பட்டது. பிற்காலத்தில் ‘நல்குடியில் பிறந்தவன்’ என்ற பொருள் இந்த சொல்லுக்கு ஏற்பட்டது.

பண்டைய ஈரானியர்களும் பண்டைய இந்தியர்களும் ஒரு காலத்தில் ஒன்றாக வாழ்ந்து இந்தோ - ஈரானிய சமூகம் எனப்படுவதாக உருவாக்கினார்கள் என்று ஒப்பு மொழி இயல், பிற விஞ்ஞானங்கள் ஆகியவற்றின் விபரங்கள் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக இந்த மக்களுடைய மொழிகளும் அவர்களுடைய ஆதிமுதல் நூல்களும் (பண்டைய ஈரானியர்களின் அவெஸ்தாவும் பண்டைய இந்தியர்களின் ரிக் வேதமும்) ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கியவையாக இருப்பதும், அவர்களுடைய மத நம்பிக்கைகளிலும் பல பண்டைக் கால சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்களில் பெருத்த ஒற்றுமை காணப்படுவதும் இந்தக் கரத்துக்கு ஆதரவு அளிக்கின்றன. பக்கம் 44, 42 ‘இந்தியாவின் வரலாறு’ - பாகம் 1.

ரிக் வேதத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவின் பிறப்பு பற்றிய செய்திகள் காணப்படுவதை நாம் இங்கே காண வேண்டும். இந்து மதம் என்ற மதம் இந்தியாவிற்கு வந்த மத்திய ஆசியா மக்கள் வழி வந்தது என்பதை உறுதி செய்கிறது. இந்திய வேதங்கள் எழுதப்பட்ட சமஸ்கிருதம் என்ற மொழி, கிரேக்க ரோம மொழிகளின் கலப்பு என்று மொழி வல்லுநர்கள் கருத்து தெரிவித்துள்ளதை இங்கு நினைவுகூற வேண்டும்.

சிந்து நதி நாகரீகம் ஆரியர் வருகைக்கு முன்பே இருந்து மறைந்து விட்டது என்பதையும் அதில் திராவிட நாகரீக எச்சங்களை இப்போதும் காண்கிறோம். இது எபிரேய மக்கள் குடியேற்ற பகுதியாக இருந்திருக்கக் கூடும்.

தென்னகத்து அந்தணர்கள் யார்?

மேலும் அந்தணர்கள் என்று அழைக்கப்படும் ஆரிய குல மக்கள் மத்திய ஆசிய நாடுகளிலிருந்து போலன் கைபர் கணவாய்கள் மூலம் இந்தியாவின் வடபகுதிக்கு வந்து குடியேறினர் என்றும், பின்னர் பல காலங்களில் தென்னிந்தியாவிற்கு புரோகிதர்களாக,

புனிதர்களாக கருதப்பட்டு, மன்னர்களின் மனதில் இடம் பெற்றனர் என்றும் நாம் அறிந்த, பல அறிஞர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும்.

இவர்கள் வடநாட்டிலிருந்து தான் வந்தார்களா? இல்லை தென்னகத்திலும் இருந்தார்களா என்பது ஆய்வுக்குரிய ஒன்றாகும். கடலூர் மாவட்டம் சிதம்பரத்தில் இருக்கும் நடராஜர் கோயில் அந்தணர்கள் மற்ற ஆரியர்களைப் பார்க்கிலும் தனித்து காணப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கும் இஸ்ரேல், யூத நாடுகளின் மதவழிபாடு செய்த லேவியர் என்ற யூதகுல மக்களுக்கும் இடையே பல பண்பாட்டு ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. ஆகையால் இவர்கள் தென்னகத்திற்கு வந்து குடியேறியிருக்கக் கூடும் என்ற கருத்து வலுப் பெறுகிறது.

திரு. இரா.நாகசாமி என்ற தொல்பொருள் ஆய்வு ஆய்வாளர் தனது 'யாவரும் கேளிர்' என்ற நூலில் இப்படியாக எழுதுகிறார்.

அந்தணர் என்னும் அறவோர் பலரே

குடியேற்றம்:

அந்தணர்கள் தமிழகத்துப் பழங்குடிகள் அல்ல என்பதும், இந்தியாவின் வடபால் இருந்து வந்து இங்கு வாழ்ந்த மக்களோடு கலந்து ஒன்றி வாழத் தலைப்பட்டவர்கள் என்பதும் எல்லா வரலாற்று அறிஞர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகும். இவர்கள் எப்பொழுது தென்னகத்தில் முதலில் குடியேறினர் என்பது குறித்து கருத்துவேறுபாடுகள் உண்டு. பௌத்தர்களும், சமணர்களும் வருவதற்கு முன்னரே இவர்கள் வந்தவர்கள் என்று கொள்ள இடமிருக்கிறது. பிராம்மணர்கள் மட்டும் கூட்டமாகத் தமிழகத்துக்கு வந்தனரா அல்லது கூடித்திரிய, வைசிய, சூத்திரர்களுடன், ஆரிய சமுதாயமாக வந்தனரா என்று கூறப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. தனிப்பட்ட கூட்டமாக வந்தனர் என்று கொள்வதைக் காட்டிலும் பிற வர்ணத்தாருடன் வந்தனர் என்று கொள்வதே பொருந்தும்.

எப்படி இருப்பினும் ஆற்றல் மிகுந்த தலைமையில் இக்குடியேற்றம் நடந்திருக்க வேண்டும். தமிழகத்தில் அகத்திய முனிவரும் கவுண்டிய முனிவரும் இதுபோன்ற குடியேற்றத்துக்கு தலைமை ஏற்றனரோ என்று ஐயுற வேண்டியுள்ளது. முதலில் அகத்தியர் தலைமையிலும் பின்னர் கவுண்டியர் தலைமையிலும் இக்குடியேற்றம் ஏற்பட்டது எனலாம். இக்குடியேற்றம் பெரும் அளவு

நடந்திருக்க வேண்டும். இன்றைய தமிழக பிராமணர்களில் பிருஹத் சரணம் என்னும் ஒரு பிரிவு உண்டு. பிருஹத் சரணம் எனில் பெரும் செலவு (குடிப்பெயர்வு) எனப் பெயர் பொருந்தும். ஆதலின் இவர்கள் ஆதி பிராம்மணர் குடியாக இருக்கக் கூடும்.

இவர்கள் தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி ஈழத்திலும் குடியேறி கடல் கடந்த நாடுகளிலும் குடியேறினர். மௌரியப் பேரரசன் அசோகனால் பௌத்த சமயத்தவர் ஈழத்துக்கு அனுப்பப்பட்டபோது அங்கு அந்தணர் இருந்தனர் என்றும் அவர்கள் பௌத்த மதத்தைத் தழுவினர் என்றும் அந்நாட்டு நூல்களிலிருந்து அறிகிறோம்.

தமிழகம் வந்த பிராமணர்கள் வேத வல்லவராயினும், வழக்கு மொழியாக பிராகிருதம் பேசினர் எனக் கொள்ள இடமிருக்கிறது. இவரது பெண்டுகள் பிராகிருத மொழியே பேசினர்.

கூத்திரியர்களும் வைசியர்களும், சூத்திரர்களும், எவ்வாறு தமிழகத்தில் ஒன்றி வாழத் தலைப்பட்டனரோ அதேபோன்று பிராம்மணர்களும் வாழத் தலைப்பட்டனர். இவ்வாறு கலந்த சமுதாயத்தையே சங்க இலக்கியங்கள் சித்தரிக்கின்றன. சிறுசிறு கதைகளாகத் திகழ்ந்தவை காலப்போக்கில் வளர்ச்சியும் விரிவும் பெற்று பல புராணங்களாக மிளிர்ந்தன என்றும் அவை கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் அதிகம் தோன்றின என்றும் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவர். சங்க இலக்கியங்களில் குறிக்கப்படும் அந்தணர்களது வாழ்க்கை புராண வளர்ச்சியைக் காட்டிலும் வேத மரபையே அதிகம் கூறுகின்றன.

கோத்திரங்கள்

சங்க காலத்திலேயே இவ்வந்தணர் பல கோத்திரங்களைச் சேர்ந்தவர்களாகத் திகழ்ந்தனர் எனச் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறியலாம். கவுண்டின்யர், வாதுளர், கோசிகர், ஆத்ரேயர், காசியபர் ஆகிய கோத்திரங்களைச் சார்ந்தோர் சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தனர் என அவர்களது பெயர்களிலிருந்து அறிகிறோம். பல்லவர் காலத்தில், அதாவது சுமார் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் 32க்கும் மேற்பட்ட கோத்திரங்களைச் சார்ந்தவர்கள் தமிழகத்திலும் அதை ஒட்டி தென் ஆந்திர தேசத்திலும் இருந்தனர்.

சாண்டில்ய, ஆவிஷ்ட, கௌண்டின்ய, ஹாரீத, பாரத்வாஜ, ஆத்ரேய, சாவர்ணி, லோஹித, கௌதம, கௌசிக, மௌத்கல, வாசிஷ்ட, தாராயண, வத்ஸ, சாங்கிருத்யாயன, கார்க்க, பராசர,

விஷ்ணுவிருத்த, மாஷல, அக்னிவேச்ய, காச்யப, ரதீதர, காமக, சாங்கர்ஷ, கண்வ, மாத்தர, குத்ஸ, சாலவத, வாதூல, பவுருகுத்ஸ, கபி, ஜாதகர்ண முதலிய கோத்திரங்கள் செப்பேடுகளில் காணப்படுகின்றன. பாண்டியரின் ஸ்ரீவரமங்கலம் செப்பேடு, பார்க்க கோதரத்தையும், தளவாய்புரம் செப்பேடு வான கோத்திரத்தையும் குறிக்கின்றன.

தென்னகத்தில் இருக்கும் திராவிடர்கள் ஈழம் வழி தென்னிந்தியாவிற்கு வந்துள்ளனர். அவர்கள் ஈலாம் என்ற நோவாவின் வம்ச வழியினர் என்று நமது ஆய்வின் கருத்தை தெரிவித்திருந்தேன். திரு. டாக்டர் நாகசாமி அவர்களின் ஆய்வின்படி புரோகிதர்களாக இருக்கும் அந்தணர்களும் ஈழம் வழி வந்திருக்கக் கூடும் என்ற கருத்து வலுவடைகிறது. இவர்கள் எபிரேயர் குலத்திலுள்ள லேவியர்கள். அங்கு மத சடங்குகளைச் செய்து வந்தவர்கள்.

சுவாமி விவேகானந்தர் அவர் எழுதிய கடித தொகுப்பில் சுடர் 10இல் பக்கம் 141இல் - “இலங்கையர் திராவிடர் அல்லர்; சுத்த ஆரியராவர். கி.மு. 800 ஆம் ஆண்டு அளவில் வங்காளத்திலிருந்து மக்கள் அங்கு சென்று குடியேறினர்” என்று குமாரி மேரி பேரல் என்ற அமெரிக்க பெண்மணிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் எழுதுகிறார்.

இவருடைய கடிதத்தில், இலங்கையில் இருந்த அந்தணர்கள் அல்லது அந்தணர் போன்ற குடியினர் மேனாட்டிலிருந்து குடியேறிய மக்கள் என்பதை உறுதி செய்ய முடிகிறது. ஆனால் சுவாமி விவேகானந்தர் கருதியது போல் கி.மு. 800 அளவில் வங்காளத்திலிருந்து வந்தவர்கள் அல்ல. மத்திய ஆசியாவிலிருந்து கடல்வழி வந்து குடியேறியவர்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இவைகள் எல்லாம் நோவாவின் காலத்து பெரு வெள்ளத்திற்குப் பின் மக்கள் உலகமெங்கும் பரவி குடியேறினர் என்று கருதலாம். இதன்படி இந்தியாவின் தென்னகத்து திராவிடர்கள், அந்தணர்களும் வடநாட்டு ஆரியர்களும் ஒரு காலத்தில் வந்து குடியேறியவர்கள்தான். அதன் வழியே மெசொப்தாமியா நாகரீகம் சிந்து நதி தீரத்திலும் பரவியது. அதனால் இரண்டு நாகரீகத்திற்கும் பல ஒற்றுமைகள் காணப்படுகிறது.

ஆரியர், திராவிடர் கலப்பு தாவீது அரசன் காலத்திலேயே ஏற்பட்ட ஒன்றாகும். அங்கும் இவர்கள் ராஜகுருவைப் போல் இருந்து வந்துள்ளனர் என்பதற்கு திருமறையில் காணப்படும் ஒரு

வரலாற்று நிகழ்ச்சியே சரியான எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது. அதை இனி காண்போம்.

திருமறையில் 1சாமுவேல், 2சாமுவேல் புத்தகங்களில் தாவீது வரலாற்றைக் காண்கிறோம். தாவீது, சவுலுக்குப் பின் அரசனாகிறான். அவனுக்கு பல மனைவிகள் உண்டு. ஒருநாள் தாவீது மாலை நேரம் உப்பரிகையிலிருந்து பார்க்கும்போது ஒரு அழகிய பெண்ணைப் பார்க்கிறான். ‘அவள் மீது ஆசை கொண்ட அவன், அவள் யார் என்று விசாரிக்க ஆள் அனுப்பினான்! அவள் எலியாமின் குமாரத்தியும், ஏத்தியனான உரியாவின் மனைவியுமாகிய பத்சேபாள் என்றார்கள்’ (2 சாமுவேல் 11:3)

அவள் மீது மோகம் கொண்ட தாவீது அவளுடன் சேர்ந்து, அவளை அடைவதற்காக, அவள் கணவனான ஏத்தியனான உரியாவை போரில் இறக்கச் செய்கிறான். இவள் கணவன் ஏத்தியன் - இந்த ஏத்தியன், ஹூரியர் என்ற இன மக்களே வட இந்தியாவிற்கு வந்த ஆரியர்கள் என்பது வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருத்தாகும்.

இதுதொடர்பான இன்னொரு நிகழ்ச்சியை திருமறை வரலாற்றில் காண்போம். தாவீது அரசனாக இருந்தபோது, அவன் மகனான அப்சலேம், தன் தந்தையான மன்னன் தாவீதுக்கு விரோதமாக எழும்புகிறான். தாவீது அவனுக்கு பயந்து ஓடியொளிகிறான். அவனைக் கொலை செய்ய அப்சலேம் பல வகைகளில் முயற்சிக்கிறான். தாவீதை கொலை செய்ய அகித் தோப் போல் என்பவன் அப்சலேமிற்கு ஆலோசனை சொல்கிறான். ஏன் இந்த அகித்தோப்பேல் இவ்வளவு தீவிரமாக இருந்தான் என்று பார்ப்போம்.

2 சாமுவேல் 11ம் அதிகாரத்தில் கண்ட, தாவீது கொலை செய்த பத்சேபாள் என்பவளின் கணவன் ஏத்தியனான உரியாவின் தந்தை எலியம், இவனுடைய தந்தை அகித்தோப்பேல் என்று காண்கிறோம். ஏத்தியனான அகித்தோப்பேல் என்பவன் அன்றைய ஆட்சியில் ராஜகுருவைப் போல் இருந்துள்ளான். ஆரியர்கள் இந்தியாவில் மன்னர்களுக்கு ராஜகுருவைப் போல் இருந்து போரில் ஆலோசனை சொன்னார்கள் என்று காண்கிறோம். ஏத்திய இனத்தைச் சேர்ந்த பத்சேபாளின் இரண்டாம் மகன் சாலமோன், உலக வரலாற்றில் தன் அறிவால் தனி இடம் பெற்றவன். இவன் அவன் காலத்தில் இந்தியாவோடு நடந்த வியாபார தொடர்பு, வரலாற்று சிறப்பு மிக்கதாகும். எபிரேயனான தாவீதிற்கும் ஏத்திய பெண்ணான

பத்சேபாள் இவர்களுக்கும் பிறந்தவன் சாலமோன். இதன் கண் கொண்டு பார்க்கும்போது, திராவிட, ஆரிய கலப்பு சுமார் 3200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இருந்தது. இதன் வழிவந்த கலப்பினம் மற்றும் மோசே காலத்தில் எத்தியோப்பியருடன் எபிரேயனான மோசே இவர்கள்வழி வந்த கலப்பினம் என்று திராவிடர்கள் கலந்து பெருகினர்.

ஆகையால்தான் தென்னிந்தியாவின் மனிதர்கள் உருவ அமைப்பு, ஒன்றைப் போல் இல்லை. பல வகை மனித தோற்றம், நிறம் கொண்ட மக்கள் தென்னகத்தில் இருப்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். ஆகையால் தென்னகத்து ஆரியர்கள் தனி இன மக்கள் என்று கூற முடியாது.

பிற்காலத்தில் மன்னர்களால் வட இந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட ஆரியர்கள் இன்றும் தென்னகத்தில் இருக்கிறார்கள். தஞ்சை மன்னன் காலத்து ராவ் என்ற மராட்டியர்கள் அவ்வழி தென்னகத்திற்கு வந்தவர்கள். ஆரிய தெய்வங்கள் தென்னகம் வந்தபோது, அங்கிருந்த புரோகிதர்களும் தென்னகத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்டனர் என்பது வரலாறு ஆகும்.

வளப்பிறை நாடுகளும் எழுத்தின் பிறப்பும்

உலக சரித்திரத்தில் நாகரீகத்தின் உச்சக்கட்டத்தில் இருந்த காலம் பிரமிட் காலம் (Pyramid Age) என்று சொல்லக் கூடும். இதன் காலம் கி.மு.3400-2500. கட்டிடக்கலை, கலை (Art), நகை, உடை, மொழி, எழுத்து என எல்லாத் துறையிலும் மிகவும் முன்னேறிய நிலையில் எகிப்து இருந்துள்ளது. கலைநயத்தோடு, ஆடம்பரமான வாழ்க்கை வாழ்ந்த பலம் பொருந்திய மன்னர்கள் அங்கு அன்றே இருந்துள்ளனர். மக்கள் அவர்களை தெய்வீக பிறவியாகவே வழிபட்டு வந்துள்ளனர்.

திருமறையில் பழைய ஏற்பாட்டில் எகிப்து பற்றிய செய்திகள் சுமார் 700 இடங்களில் இடம்பெறுகின்றன. ஏசாயா, எரேமியா, எசேக்கியேல், யோவேல் இவர்கள் எகிப்து பற்றிய தீர்க்க தரிசனங்களைச் சொன்னார்கள். அவர்கள் உரைத்த எல்லா தீர்க்கதரிசனங்களும் நிறைவேறியது. எகிப்தின் அறிவியல், மருத்துவம், கட்டிடக்கலை, மொழி இவற்றின் சிறப்பு நம்மை வியக்க வைக்கிறது. பிரமிடில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மன்னர்களின் உடல் பதம் பண்ணப்பட்டது. மிகப் பெரிய மருத்துவ அறிவியல்

முன்னேற்ற நிலையாகும். யாக்கோபு, அவன் பிள்ளைகள், அவன் பேரப் பிள்ளைகள் எல்லாரும் சுமார் 430 ஆண்டுகள் எகிப்தில் இருந்தனர் என்று திருமுறை மூலம் அறிகிறோம். திருமறை வரலாற்றோடு மிகவும் நெருங்கிய நாடுகளில் முக்கிய நாடுகளில் ஒன்றாக எகிப்து இருக்கிறது.

நாகரீகத்தின் உச்ச கட்டத்தில் இருந்த நாடு வளப்பிறை நாடு (Fertile Crescent) என்றழைக்கப்பட்ட இடமாகும். இதுவே திருமறை வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெற்ற இடம். இந்த இரண்டு நாடுகளும் தொன்மைக் காலம் முதல் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடைய நாடுகளாக இருந்தன.

இதன் பூகோள அமைப்பைப் பார்ப்போம்.

இந்த வளப்பிறை இடத்திற்கு வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மலைத் தொடர்களும், தெற்கில் பாலைவனமும் மேற்கில் கடலும் இருக்கின்றன. அக் காலத்தில் பாபிலோன் மற்றும் எகிப்து இரண்டு தேசமும் வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளாக இருந்தன. பாபிலோனிலிருந்து எகிப்துக்கு செல்ல வேண்டுமானால் மேற்கே பாலை நிலமாக இருப்பதால் அதன் வழி செல்லாமல் யூப்ரட்டீஸ் நதியின் கரை வழியாய் வெகுதூரம் கடந்து வடக்கே சென்று பின்பு தெற்கே திரும்பி மத்திய தரைக் கடலை அடைந்து அதன் அருகில் இருந்த சீரியா, பாலஸ்தீனா நாடுகளைக் கடந்து, எகிப்துக்கு செல்வார்கள். சீரியா, பாலஸ்தீனா நாடுகள், பாலைவனத்திற்கும் கடலுக்குமிடையே பாலம் போல் ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்தி பயணத்திற்கு வழிவகுத்தது. பல நாட்டு மக்களும் பாலஸ்தீனம் வழியாக கடந்து செல்வதால் அது வியாபாரஸ்தலமாக மட்டுமல்ல இடைவிடாமல் போர்கள் நடக்கும் இடமாகவும் இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

இங்கு கிடைக்கப் பெற்ற தொல்பொருள் தடயங்கள் மூலம் திருமறையில் சொல்லப்படும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் உண்மையானவைகள் என்பதை நிரூபிக்கிறது. இந்த வளப்பிறை நாடுகள் உலக வரலாற்றில் மிக முக்கிய இடம் பெறுகிறது. உலக நாகரீகம் கடல்வழி தரைவழி உலகமெங்கும் பரவிற்று என்பதே இதன் வரலாற்றுச் சிறப்புக்கு காரணமாகும்.

திருமறை வரலாற்றின் தொடக்கம், மையம் எல்லாமே இந்த வளப்பிறை பகுதியே என்றால் மிகையல்ல. இங்கு சுமார் 2200

ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட கற்பலகை ஒன்று கிடைக்கப் பெற்றுள்ளது. இதன் மூலம் உலக மக்களின் எழுத்துக்கு முன்னோடியாக இது இருந்துள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது. இந்த கற்பலகையில் உலகத் தோற்றத்தின் வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது.

திருமறையில் மோசே காலத்திலேயே எழுத்து இருந்தது என்பதை உறுதி செய்யும் வகையில் பல தொல்பொருள் தடயங்கள் அங்கு கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. உலகில் பல நாடுகளில் எழுத்து உருவாகி பயன்படாதபோதே, இந்த நாடுகளில் எழுத்து பயன்பாட்டிலிருந்தது என்பதை தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர்.

‘கற்கள் பேசுகின்றன’ என்ற நூலில் எழுத்தின் தோற்றம், முன்னேற்றம் குறித்து மிகத் தெளிவாக எழுதுகிறார் அதன் ஆசிரியர் அறிஞர் எச்.ஜெ.ஆப்பில்பீ. அவைகளைப் பார்ப்போம்.

எழுத்து வாழ்வும் பிறந்தது

சத்தியவேதம் ஓர் அற்புத நூல். இவ்வுன்னத நூலைக் கணக்கற்ற கிறிஸ்தவ மக்கள் கற்று ஆராய்ந்து இன்புறுவது மட்டுமல்ல, அதன் மூலமாக தங்களது ஆன்ம மீட்சியையும் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் வேதத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மெய்யானது என வேதத்தை நம்பாத மக்களுக்கு நிரூபித்துக் காட்டுவது எளிதல்ல. திறனாய்வு வல்லுநர்கள் சிலர் திருமறையில் கூறப்பட்டுள்ள அனைத்தையும் நம்புவது கடினம் எனக் கூறுகின்றனர். ஏனெனில் திருமறையில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சிகளுக்கு வெகு காலத்திற்குப் பின்னரே அவை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவை மெய்ச் சான்றுகளல்ல என அவர்கள் கூறுகின்றனர். இத்திறனாய்வு உண்மையாகுமா? எடுத்துக்காட்டாக, மோசே பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள எந்த நூலையாவது எழுதியிருக்கக் கூடுமா என்ற வினாவானது மிகச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். ஏனெனில் திருமறை தேவனுடைய வார்த்தை மட்டுமல்ல, எழுத்தில் வடிக்கப்பட்டுள்ள தேவனுடைய வார்த்தை என்றும் நாம் வாசிக்கிறோம். ஆம், ‘கர்த்தர் மோசேயை நோக்கி: இதை நினைவுகூரும் பொருட்டு, நீ ஒரு புஸ்தகத்தில் எழுது..’ என திருவாய் மொழிந்தாரன்றோ! (யாத். 17:14) பின்னர் மோசே, ‘கர்த்தருடைய வார்த்தைகளையெல்லாம் எழுதி வைத்தான்..’ எனவும் நாம் காண்கிறோம் (யாத். 24:4). மோசேக்குப் பின் இஸ்ரவேல் மக்களை வழி நடத்திய யோசவாவும், ‘இந்த வார்த்தைகளைத் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாண புஸ்தகத்தில் எழுதினான்’ என்றறிகிறோம் (யோசவா 24:26). பின்னர்

சாமுவேல் தீர்க்கதரிசியும் ‘... ஒரு புஸ்தகத்தில் எழுதினான்’ என வாசிக்கிறோம் (1 சாமு 10:25). திருமறையில் காணப்படும் இக் கூற்றுக்கள் யாவும் மெய்யானவை என நாம் கொள்ளலாமா? அல்லது அவை தவறாகுமா? இதனை நாம் தீர்மானிப்பது எங்ஙனம்?

ஆதிகாலத்து எடுகளைக் குறித்த சான்றுகளை நாம் ஆராய் முன்னர், தொன்றுதொட்டு வாய்மொழியாக நமக்கு கிடைத்துள்ள செய்திகளைப் பற்றிய தவறான கருத்துக்களை திருத்துவது இன்றியமையாததாகும். வாய்மொழியாக நமக்கு கிடைத்துள்ள வரலாறுகள் நம்பத்தகுந்தவை அல்ல என்று சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால் ஒருவர் கற்றறிந்தவற்றை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதின் மூலம் வழி வழியாக வரும் செய்திகள் கட்டாயமாக உருமாறிவிடும் எனக் கொள்வதற்கில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, என்பது வயதிற்கு மேற்பட்ட மூதாட்டி ஒருவர் தான் சிறு குழந்தையாகவிருந்தபோது கற்றறிந்தவற்றை யாதொரு பிழையுமின்றி எடுத்தியம்புவதை நான் கேட்டுள்ளேன். இஃது எங்ஙனம் அவரால் முடிந்தது? அவர் தமது மழலைப் பருவத்தில் அவற்றை திருத்தமாக மீண்டும் மீண்டும் கற்றதினாலன்றோ? எனவே ஒருவர் தமது ஆழ்ந்த அனுபவங்களைப் பிழையின்றி தமது தலைமுறையினருக்கு எடுத்துக் கூறுவது இயல்பாகும். அவ்வாறே நோவா ஜலப்பிரளயத்தின் வரலாற்றை தமது பின் சந்ததியினருக்கு தெளிவாக எடுத்து கூறியிருக்க வேண்டும். இத்தகைய வாய்மொழி வரலாறு, எடுகளில் பொறிக்கப்பட்டு நிலைபெற்று இலங்குவதற்கு பரிசுத்த ஆவியானவர் துணைபுரிந்துள்ளார் என்பது உறுதி.

வேதாகமத்தின் முதல் ஐந்து நூல்களை மோசே எழுதியிருக்கக் கூடுமா? முதல் நூல்களில் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகளை அத்தனை விவரமாக எழுத்து வடிவில் தீட்ட அக்காலத்தில் திறமை இருந்ததா? இதனை சற்று ஆராய்வோம். சென்ற நூற்றாண்டில் எகிப்து, சீரியா, ஈராக், மெசொப்பொத்தாமியா போன்ற நாடுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை பிரமிப்பை யூட்டுவனவாயிருக்கின்றன. மேலும் அவை பழங்காலத்திய எழுத்து முறைகளைப் பற்றி நமது அறிவை விரிவடையச் செய்கின்றன. அவற்றுள் சில கண்டுபிடிப்புகள் இன்னும் புதிராகவே இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றுள் பலவற்றை அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து விளக்கம் தந்துள்ளனர். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் பற்பல இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பல சிறிய களிமண் அடையாளச் சின்னங்களை கண்ணுற்று திகைப்படைந்தாராம். அவை முன்னர்

கவனிக்கப்படவில்லை. ஆனால் இப்பொழுதோ அவை பெரும் சிறப்பு வாய்ந்தவை எனக் கருதப்படுகின்றன. இச்சின்னங்கள் உருவத்தில் மாறுபட்டவை. கூம்பு வடிவமும், கோள வடிவமும், வட்ட வடிவமும் கொண்ட இச் சின்னங்கள் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. கி.மு. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை எனக் கருதப்படும் இவ்வடையாளச் சின்னங்கள் ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஆயிரக்கணக்கான அளவில் காணப்பட்டனவாம். இவை கணக்கிடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டவை என அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக விளக்கப்படம் ஒன்றில் 'அ' என்ற

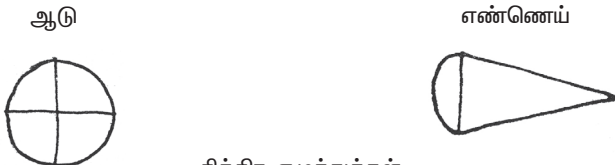
விளக்கப்படம் 1

பண்டைக் காலத்தின் சில சின்னங்கள்

சின்னம் ஓர் ஆட்டையும் 'ஆ' என்ற சின்னம் எண்ணெயையும் குறிப்பிடுகின்றன. இச் சின்னங்களைப் பயன்படுத்தி கணக்கிடுதல் தொல்லையான முறையாக இருந்தது. ஆகவே அவற்றை விடுத்து மக்கள் சித்திர எழுத்து முறையைக் கையாளத் துவங்கினர். இந்த எழுத்து முறையைச் சுமேரிய மக்கள் வெகுவாகப் பயன்படுத்தினர். இவை கி.மு. சுமார் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் முற்பட்டவை. எகிப்தியரும் சித்திரங்கள் மூலமாய் எழுதும் இம்முறையைப் பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றின் பிற்காலம் வரை பயன்படுத்தினர்.

விளக்கப்படம் 2

சித்திர எழுத்துக்கள்

(படம் ஒன்றில் காணப்படும் சின்னங்களுக்கு சமமானவை)

ரோஸ்ட்டா கல்லில் எகிப்திய சித்திர எழுத்துக்கள் கி.மு. 196 ஆம் ஆண்டு வரை பொறிக்கப்பட்டதாகக் காண்கிறோம்.

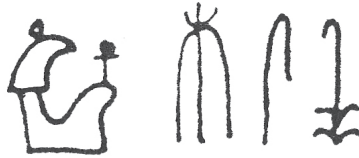
விளக்கப்படம் 3

எகிப்திய சித்திர எழுத்துக்கள்

மோசே கி.மு. 1450 ஆம் ஆண்டு அளவில் வாழ்ந்து வந்தான் என்றறிகிறோம். 'மோசே எகிப்தியருடைய சகல சாஸ்திரங்களிலும் கற்பிக்கப்பட்டு, வாக்கிலும் செய்கையிலும் வல்லவனானான்' - (அப். 7:22). எனவே அவன் சித்திர எழுத்துக்களை வாசிக்கவும் எழுதவும் பயின்றிருப்பான் என்பது உறுதி.

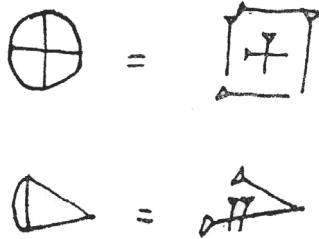
சித்திர எழுத்துக்கள் இருவகைப்படும். ஓர் அடையாளமானது அது சித்திரிக்கும் ஒரு பொருளையோ அல்லது அதோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட மற்றொன்றையோ குறிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக எகிப்தியர் 'வாயை' என்ற இவ்வடையாளத்தால் குறித்தனர். இதே அடையாளம் 'பேச்சு' அல்லது கூற்றையும் குறித்தது. மேலும் அடையாளங்கள் ஒலிகளையும் குறித்தன. என்ற அடையாளம் 'ர்' என்ற ஒலியையும் குறித்தது. மற்ற 'செமித்திக்' எழுத்து முறைகளைப் போன்று எகிப்திய எழுத்து முறைகளையும் உயிரெழுத்துக்களுக்குரிய குறிகளைக் கொண்டதல்ல. இவ்வுயிரெழுத்தொலிகள் இடத்திற்கேற்றவாறு ஊகிக்கப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக, சித்திர எழுத்துக்களாலான பின்வரும் சொல்லை,

உண்மையில் 'ர், ம், ஸ்ஸ்' என்றே வாசிக்க வேண்டும். ஆனால் அஃது உண்மையில் 'ராமசேஸ்' என்ற பெயரையே குறிக்கிறது.

இந்நிலையில், பாபிலோனியரும் அசீரியரும் தங்களுடைய சித்திர எழுத்து முறையை ஆப்பு வடிவமுள்ள நாகரீக முறைக்கு மாற்றிக் கொண்டனர்.

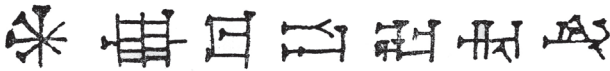
விளக்கப்படம் 4

சித்திர எழுத்துக்களிலிருந்து ஆப்பு வடிவ எழுத்து முறைக்கு மாற்றம்

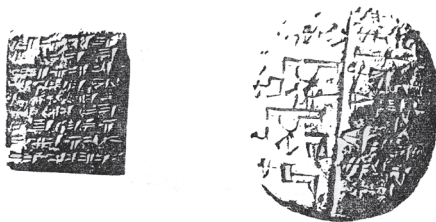
ஆப்பு வடிவமான ஒரு குச்சியைக் கொண்டு அவர்கள் மிருதுவான களிமண்ணில் குறிகளைப் பதித்தனர். களிமண் பலகைகள் வெயிலில் உலர்த்தப்பட்டு நெருப்பில் சுடப்பட்ட பின்னர் வெகுகாலம் நிலைத்திருக்கக் கூடிய தன்மையைப் பெற்றன. இத்தகைய ஆயிரக்கணக்கான களிமண் பலகைகள் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆப்பு வடிவ எழுத்து முறை அசைகளினால் ஆனவை. அதாவது ஒவ்வோர் அடையாளமும் ஒரு சொல்லிலுள்ள அசையின் ஒலியைக் குறிக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக நேபுகாத் நேச்சருடைய பெயர் ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்களில் பின்வருமாறு வரையப்பட்டது.

இதனை நபு - கு - டு - உர் - ரி - உசார் என்று வாசிக்க வேண்டும்.

விளக்கப்படம் 5

எல் - அமர்னாவிலும், மார்டிக்கிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்கள்.

ஆப்பு வடிவ எழுத்து முறையின் எடுத்துக்காட்டுகள் சிலவற்றை எகிப்திலுள்ள தெல் எல் - அமர்னா என்ற இடத்திலும், சீரியா நாட்டிலுள்ள தெல்மாட்டிக் என்ற இடத்திலும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் கண்டுபிடித்துள்ளனர்.

தெல் எல் - அமர்னாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை எகிப்திய மன்னன் பார்வோனுக்கும் கானானிய அரசர்கள் சிலருக்கும் இடையே நிகழ்ந்த கடிதப் போக்குவரத்தைக் குறிக்கின்றன. கானானிய பதிவேடுகள் பலவற்றை 12 செ.மீ. x 6 செ.மீ. அளவுள்ள களிமண் பலகைகளில் காணலாம். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுதற்கிணங்க, இக்கடிதப் போக்குவரத்து மோசேயின் காலத்திலிருந்தே நிகழ்ந்ததால் மோசேயும் இப்பதிவேடுகளை வாசித்திருக்கலாம் அன்றோ? நமது ஆராய்ச்சிக்கு இதைவிட அதிகச் சிறப்பு வாய்ந்தவை சீனாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையாகும். பண்டைக் காலத்தில் 'எப்லா நகரரசு' என்றழைக்கப்பட்ட தெல்மாட்டிக்கில் எண்ணற்ற களிமண் பலகைகள் கிடைத்துள்ளன. இக்கண்டுபிடிப்புகளின் காலத்தை வரையறுத்துக் கூற இயலா தெனினும், அவை ஆபிரகாமின் காலமாகிய கி.மு. சுமார் 2000 ஆண்டிற்கும் முற்பட்டவை என்றறிகிறோம்.

எகிப்தியர் நாணற் புல்லிலிருந்து ஒருவகை காகிதத்தைச் செய்தனர். அது பபைரஸ் என்றழைக்கப்பட்டது. ஆபிரகாம் களிமண் பலகைகளில் எழுதப்பட்டவற்றை அறிந்திருக்கலாம். மோசேயோ பபைரஸ் எழுத்துக்களைப் பயின்றிருப்பான். ஆனால் பபைரஸ் காகிதங்கள் நீர்ப்பசையற்ற தட்பவெப்ப நிலையில் பாதுகாக்கப்பட்டாலொழிய வெகு விரைவில் அழிந்துவிடக் கூடியவை. இதன் காரணமாக இஸ்ரவேலருடைய ஆதி கையெழுத்துப் பிரதிகளுள் வெகு சிலதே காலத்தைக் கடந்து நமக்கு கிட்டியுள்ளன. இத்தகைய கையெழுத்துப் பிரதிகளின் நம்பகமான நகல்களைச் சார்ந்தே திருமறை எழுதப்பட்டுள்ளது.

முத்திரைகள் மீது எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டமை சுவையான தோர் எழுத்துப் பதிவு முறையாகும். இப்பதிவுகளுக்கு மூலப் பொருளானது எழுத்துக்களும் வடிவங்களும் பதிக்கப்பட்ட ஒரு களிமண் உருளையாகும். 'புல்லா' என்றழைக்கப்பட்ட சிறு களிமண் துண்டின் மீது உருளையை உருட்டுவதன் மூலமாகவே பத்திரங்கள் முத்திரையிடப்பட்டன. இஸ்ரவேல் நாட்டில் ஆதிகாலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட முத்திரைகள் வண்டுகள் வடிவங் கொண்ட கற்கள் மீது பொறிக்கப்பட்டிருந்தன என்றறிகிறோம்.

விளக்கப்படம் 6

பருக்பென் நிரையா என்ற எழுத்தாளனுடைய புல்லா

மில்லார்ட் (Millard) என்பவர் கூறுவதற்கிணங்க, 'எழுத்து வடிவங் களைப் பயன்படுத்தக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கும்போது, ஆண்டாண்டு காலமாக, தலைமுறை தலைமுறையாக, தீர்க்கதரிசிகளுடைய கூற்றுக்கள் வாய்மொழி ஊடாக மட்டுமே கடந்து வந்திருக்கும் என்று சிலர் கூறுவது பெரும் வியப்பைத் தருகிறது. மக்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் உள்ள முக்கிய வேறுபாடு யாதெனில், மக்கள் ஒருவரோடொருவர் தொடர்பு கொள்ள விரும்புவதும், அவர்கள் அவ்வாறு செய்ய இயலுவதுமேயாம். தேவனுடைய சாயலில் மக்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதற்கு இது ஒரு சான்றாகும். ஆம், தேவன் மனிதரோடு தொடர்பு கொள்வதுபோல மனிதரும் ஒருவரோடொருவர் தொடர்பு கொள்கின்றனர் அன்றோ? இத்தகைய தொடர்பானது மனித வரலாற்றின் ஆரம்ப கட்டத்திலேயே எழுத்து மூலமாக நிகழ்ந்திருக்கும் என்று கூறுவதில் ஐயமுண்டோ?

ஆதி காலம் முதல் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் பெருமளவில் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்திருப்பது தெய்வ செயலேயாம். பழங்காலம் முதல் எழுதப்பட்டு வந்த இப்படிவங்கள் நாம் திருமறையில் நம்பிக்கை கொள்வதற்குத் துணை புரிகின்றன. அநேகர் வேதாகமத்தைத் தாக்கிப் பேச முயலும் இந்நாட்களில் வேதம் மெய்யானது என்று நாம் நிலைநாட்டுவதற்குத் துணையாக பண்டைக் காலத்திலிருந்து நமக்குக் கிடைத்துள்ள இச்சான்றுகளைத் தேவன் அருளியுள்ள பெற்றகரும்பேறு எனக் கொள்வோமாக.

செமிடிக் மொழிகளின் குடும்பம்

ஹீப்ரு, எகிப்தியம், பாபிலோனியம், அஸீரியம் ஆகிய வளப்பிறை நாடுகளின் மொழிகளை செமிட்டிக் மொழிக் குடும்பம் என்பார்கள். இம் மொழிகளில் எபிரேய மக்களின் மொழியான ஹீப்ரு மொழி திராவிட மொழியான தமிழ் மொழியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இருக்கிறது.

காலத்தால் பழையமையான இம்மொழிகளின் சித்திர எழுத்து, ஆட்டி எழுத்து இவைகளை மெசபத்தோமியா நகர் நாகரீகத்தின் போதே இருந்தது என்று தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள்.

அகழ்வுகளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது சிந்து நதிப் பள்ளத் தாக்கில் குடியேறிய மக்கள் பல இனக் குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஈரான், பலூசிஸ்தான், மற்றும் இந்தோ ஆரிய இனக்குழுக்கள் அங்கிருந்துள்ளார்கள்! அங்கு இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் செமிடிக் மொழிகள் அங்கும் இருந்துள்ளது. சிந்து நாகரீகத்தின் போதும் அதற்குப் பின்னும் அம்மொழிகள் இந்தியாவில் இருந்துள்ளது. இருந்து வருகிறது என்பதைக் காண்கிறோம்.

கால்டுவெல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்ற நூலின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில் இவ்விதமாகக் காண்கிறோம்.

தமிழும் செமிடிக் மொழிகளும்

ஹீப்ரு, எகிப்தியம், பாபிலோனியம், அஸீரியம் உள்ளிட்ட மொழிகளையுடையது செமிடிக் மொழிக் குடும்பம். இவற்றில் ஹீப்ரு மொழிச் சொற்களையே அதிகமாக எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

‘தமிழ் மொழியின் மூவிடப் பெயர்களில் தன்மை இடப் பெயர் செமிடிக் மொழியினங்களுடன் ஒன்றுபடுவதைக் கீழ்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகிறார். செமிடிக் மொழியின் தன்மை இடப் பெயர் திராவிட இடப்பெயரோடு மதிப்பிடத்தக்க ஒருமைப்பாடு கொண்டுள்ளது. எப்ரு (ஹீப்ரு) மொழியின் ‘அனி’ என்பதேயாம், எப்ரு (ஹீப்ரு) அனோகி, எகிப்திய அனுக் (பாபிலோனிய ‘அனகு’ அனக ஆகியவற்றின் முன்னினையாகிய அன் என்பதனோடும், குறிப்பாக யூதச் சிரிய அனா, கிறிஸ்தவச்சிரியா எனோ, எதோப்பிய அராபி அனா என்பனவற்றோடும் திராவிட ‘நா’வை ஒப்பிடுவதால் அவ்வுண்மை புலனாகும். அராமிக் மொழியின் பன்மை அனா என்ற அவ்வொருமை வடிவோடு ‘ன’கரம் இணைவதால் பிறக்கிறது. ஆகவே ‘ந’ என்ற தமிழ் தன்மைப் பன்மையை, அராமிக் பன்மையாகிய ‘அனான்’ என்பதனோடும், எகிப்தியப் பன்மையாகிய அனென் என்பதனோடும் ஒப்பிடல் பொருந்தும்.’

சொல் ஒருமைப்பாடுகள்

திராவிடத்திற்கும் செமிடிக் மொழி இனங்களுக்கும் ஒப்புமையாக ஏறக்குறைய இருபத்தெட்டு சொற்களை ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளார்

காட்டுவெல். இவற்றில் பெரும்பாலான சொற்களை ஹிப்ரு மொழியிலிருந்தே எடுத்துக்காட்டி ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளார். அவற்றைக் கீழ்காணும் சில எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் அறியலாம்.

அம்மா (தாய்) ஹிப்ரு மொழியில் ஏம்.

ஆறு (நதி); தெலுங்கில் ஏறு. தொடர்புடைய சொல் ஏரி. ஹிப்ரு மொழியில் ய்ஹர் (ஆறு)

‘இரு திராவிட மூலமாகிய இரு முதலில் ‘அமர்தல்’ என்கிற பொருள் உணர்த்திப் பின்னரே இருத்தல் எனும் பொருள் உணர்த்துகிறது. ‘அர்’ என்பதே பாபிலோனிய மொழிச் சொல்லுமாம். எகிப்தின் துணைச் சொல்லும் ‘அர்’ என்பதே.

ஊர் (நகரம்), ஹிப்ரு மொழியில் ஆர் அல்லது ஈர் பாபிலோனிய மொழியில் ஏர், அஸீரிய மொழியில் உரு.

கூர் (கூர்மை), ஹிப்ரு மொழியில் கூர் (ஊடுருவப் பாப்ச்சு).

மேலும் அப்பா, அல், அவா, இற, வரி, எரி, எருமை, சாய், சினம், சீறு, சுமை, சுவர், செவ்வை, நாட்டு, நீட்கு, நோக்கு, பழு, பால், பெறு, பா, மாய், மாறு, மெத்த ஆகிய திராவிடச் சொற்களுக்கும் செமிடிக் மொழியில் ஒப்புமை காட்டியுள்ளார் கால்டுவெல்.

அவர் கூறும் மற்றொரு கருத்து இங்கு எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கது. செமிடிக் இனச் சொற்களில் சில, திராவிடச் சொற்களோடு ஒருமைப்பாடு கொண்டிருப்பதைப் போலவே, இந்தோ - ஐரோப்பியச் சொற்களோடும் கொண்டுள்ளன. ஆனால், இந்தோ - ஐரோப்பிய ஒருமைப்பாட்டினும் திராவிட ஒருமைப்பாடே பெரிதாம் என்பது புலனாம். மேலும், ஒரு சில செமிடிக் மொழிச் சொற்கள், திராவிடச் சொற்களோடு மட்டுமே ஒருமைப்பாடு கொண்டுள்ளன. இந்தச் செமிடிக் மொழியினத்தைச் சார்ந்தவர்களும் திராவிடர்களும் ஒரு காலத்தில் ஒன்று கலந்தோ அல்லது அடுத்தடுத்து வாழ்ந்தோ பழகியதன் விளைவே திராவிடத்திற்கும் செமிடிக் மொழிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைக்கு காரணமாக இருக்கலாம் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

அது வருமாறு: திராவிடத்திற்கும், ஹிப்ருவிற்கும் பொதுவான உரிமையளிப்பனவாக ஒருசில சொற்கள் காணப்படுமாயின், அது வரலாற்றுக்கு முந்திய நனிமிகப் பழங்காலத்தில் திராவிடர்களும், செமிடிக் இனத்தவரும் ஒன்று கலந்தோ அல்லது அடுத்தடுத்து வாழ்ந்தோ பழகியதன் விளைவாகும் என்றே கருத வேண்டும் என்று கூறும் கால்டுவெல்லிற்கு தமிழர் மேற்கிலிருந்து இந்தியாவிற்குள் வந்தவர்கள் என்ற கருத்து இருந்துள்ளது.

இவைகள் நோவாவின் பேரன்கள் மூலம் குமரி கண்டம் (சோமர்) ஈழம் (ஏலாம்) வழி தென்னகத்திற்கு வந்து குடியேறிய எபிரேயர் வழி மக்கள் திராவிடர்கள் என்பதை மொழியியல் ஆய்வின் மூலம் காண முடிகிறது.

மேலும் சில வரலாற்று உண்மைகள்

கி.மு. 600ஆம் ஆண்டிலேயே அலெக்சாந்தர் இந்தியாவிற்கு படையெடுத்து வரும் முன்னே இந்தியாவில் டரியஸ் (Darios) என்ற மன்னன் ஆட்சி இருந்துள்ளது. இவனுடைய காலம் கி.மு.522 - 486. இவனே பெர்சியாவின் கடைசி அரசன் என்று ஜோஸிபஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

இவனுடைய காலத்தில் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து பேசிய அரமேய மொழி, அர்மேனியப் பேரரசின் ஆட்சி மொழியாக இருந்தது என்கிறார் இரஷ்ய வரலாற்று ஆசிரியர் (இந்தியாவின் வரலாறு பக்கம் 86).

இவர்களைப் பற்றி எழுதும் வரலாற்று ஆசிரியர், "This writing and language were even more important to posterity. The hand an alphabet, which supplanted cunei form (ஆப்பு எழுத்து) and hieroglyphic forms of writing. Aramic it will be remembered was the language that Jesus & poke. The Aramic diabet was practically the international language of the Lavait at the beginning of the Christian Era." - A History of world civilization' by J.E. Swain, Page 84.

மனிதனின் எழுத்தின் தோற்றம் முதலிய சித்திர எழுத்துக்களே அதன்பின் அது ஆப்பு எழுத்தாக மாற்றப்பட்டது. அதன்பின் நாம் பயன்படுத்தும் வட்ட எழுத்துக்கள் உருவாகின. எழுத்து வரலாற்றைக் காணும்போது இவர்களே ஆப்பு எழுத்துக்களுக்கு முன்னோடிகள் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

வடநாட்டை ஆண்ட மன்னர்கள் பெயர்கள் மேனாட்டுப் பெயர்கள் எல்லாம் இந்திய பெயரில் பின்னர் எழுதப்பட்டதால் மேனாட்டு மன்னர்களும் இந்திய மன்னர்களாக கருதப்பட்டு வருகிறார்கள். உதாரணத்திற்கு சில மன்னர்களின் பெயர்களைப் பார்ப்போம்:

பௌரவன் கிரேக்க மொழியில் போரஸ்
உத்திரசேனன் கிரேக்கப் பெயர் அத்னாமேஸ்
அசோகன் கிரேக்க மொழியில் பிதஸ்ஸி

இந்தியாவை விட்டு செல்லும் முன் அலெக்சாந்தர் தான் வென்ற இந்திய பகுதிகளைப் பிரித்து தன் நம்பிக்கைக்குரிய படைத்தளபதிகளுக்கு அவைகளை கொடுத்து ஆளச் செய்தான். அவர்களில் சில இந்திய மன்னர்களும் இருந்தனர் என்கிறார்கள் வரலாற்று ஆசிரியர்கள். இந்தியாவை ஆண்ட குறுகிய மன்னர்களின் பூர்வீகத்தை அறிய முடியவில்லை என்றே சொல்லக் கூடும்.

காந்தஹாரில் அரசோனியாவில் மையத்தில் அசோகனின் கல்வெட்டுக்கள் இயேசு கிறிஸ்து பேசிய அரமேய மொழியிலும் கிரேக்க மொழியிலும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு கிடைத்த சாசனங்களில் கிரேக்க மொழியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளவைகளில் அசோகன் பெயர் பியதஸ்ஸி என்றே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பின்னர் இந்தியாவின் அரியணையை கைப்பற்றிய பின்பே அசோகன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

இந்தியாவில் செமிட்டிக் மொழி குடும்பத்தின் ஆதிக்கம் பண்டைக் காலம் முதலே இருந்துள்ளது. முதல் எழுத்து எகிப்தில் மற்றும் வளப்பிறை நாடுகளில் செமிட்டிக் மக்களிடமே தோன்றி, வளர்ந்தது என்பது உறுதியாகிறது. தமிழ்மொழி அவ்வழி வளர்ந்ததே என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

தமிழகத்தில் யவனர் வழிக் கிறிஸ்தவம்

கிறித்தவ சமயத்தைத் தோற்றுவித்த இயேசு கிறிஸ்து ஒரு யூதர். யூதர்கள் அக்காலத்தில் ரோம ஆட்சியின் கீழ் அடங்கி வாழ்ந்தனர். ரோமர்களுக்கு முன்னர் அந்நாடுகளை ஆண்டு வந்த கிரேக்கர்களின் செல்வாக்கினால், கிரேக்க மொழி பொது மொழியாக விளங்கியது. கிரேக்கர், ரோமர், யூதர் இவர்களோடு சீரியர்களும் அப்பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

இயேசு பெருமான் வாழ்ந்தகாலை, இந்த நான்கு இனத்தாருக்கும், பொதுமொழியாகக் கிரேக்க மொழியே இருந்து வந்த காரணத்தால், விவிலியத்தின் புதிய ஏற்பாடாகிய இயேசு பெருமானின் நற்செய்தி, எல்லோரும் அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக, அதை எழுதியவர்கள் யூதராய் இருந்தபோதிலும் கிரேக்க மொழியில் எழுதினர்.

‘கிரேக்க நாட்டவர் தம் மொழியை ‘அயேவானேஸ்’ (laovanes) என்றுதான் குறித்தனர். யவனர் என்ற பெயர் இதன் திரிபே என்பார் வி.கனகசபை.

யூதர், ரோமர், கிரேக்கர், சீரியர் ஆகிய நான்கு இன மக்களுக்கும் கிரேக்க மொழி பொது மொழியாக விளங்கியிருக்கிறது.

தமிழகத்தில் கிரேக்க மொழியைப் பேசியவர்கள் என்னும் பொருளையுடைய ‘யவனர்’ என்னும் சொல், கிரேக்கத்தைப் பொது மொழியாகக் கொண்ட கிரேக்கர், ரோமர், யூதர், சீரியர் ஆகிய நான்கு பிரிவினரையும் சுட்டி நிற்கின்றது.

‘ஆதியில் யவனர் என்ற சொல் கிரேக்கரையே சுட்டி நின்றது. பிறகு ரோமரையும் அடுத்து அயல்நாட்டினர் அனைவரையுமே அது குறிப்பிடலாயிற்று’ என்பார் கே.கே.பிள்ளை.

‘ரோமர்கள் மட்டுமின்றி கிரேக்கரும் சீரியரும் யூதரும், தமிழகத் துடன் வாணிகத் தொடர்பை வளர்த்து கொள்ளலானார்கள். தமிழகத்தில் ரோமாபுரி மக்கள் குடியேறி வாழ்ந்து வந்த இடங்களில் எல்லாம், அவர்களும் இணைந்து வாழலானார்கள். அவர்களுள் பலர் தமிழகத்திலேயே நீண்ட காலம் தங்கி விட்டனர்’ என்பார் கே.கே.பிள்ளை.

தமிழகத்திலேயே நீண்ட காலம் தங்கிய யவனர் வழியாக அவர்களுடைய நாகரீகமும் தமிழகத்தில் பரவியிருத்தல் இயல்பே.

இயற்கை நெறிக் காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களிடையே, மேல்புல மக்களாகிய யவனர் வழியாக யவனர் நாகரிகமும், வடபுல மக்களாகிய ஆரியர்களின் வழியாக ஆரிய நாகரிகமும், பரவியிருந்தமையை சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

சங்க காலத்தில் மேல்புல நாகரிகமாகிய யவன நாகரிகம், வட புல நாகரிகமாகிய ஆரிய நாகரிகம் இவையிரண்டில், ஆரிய நாகரிகம் செல்வாக்குப் பெற இயலாமல் போனமைக்கு, யவன நாகரிகத்திற்கு தமிழ்நாட்டில் இருந்த செல்வாக்கே காரணமாகலாம் என ஆ.வேலுப்பிள்ளை கீழ்க்காணுமாறு கூறுகின்றார்.

‘யவனர் குடியிருப்புகள் தமிழ்நாட்டில் இருந்ததும், யவனர் மதுவைத் தமிழ்நாட்டார் அருந்தியதும், யவனர் வீரர் தமிழ் மன்னருக்கு மெய்க்காப்பாளராக விளங்கியதும், யவனர் காசு தமிழ் நாட்டில் விளங்கியதும் ஆகிய இவை யாவும் வரலாற்றுண்மைகள், யவனர் வாழ்க்கை முறையும் கருத்துகளும் தமிழ் நாட்டிற் செல்வாக்குப் பெற்றனவா? அங்ஙனம் பெற்றிருந்தால், அச்செல்வாக்கின் அளவு எத்தகையது என்பவற்றைப் பற்றி ஒன்றும் நிச்சயமாக அறிந்து கொள்ள இயலாதிருக்கின்றது. யவனருடைய நாகரிகம் உலகியல் ஈடுபாடு மிக்கது. சங்க காலத் தமிழகத்தில் சமய நெறியைப் போற்றிய ஆரிய நாகரிகம், மிக்க செல்வாக்குப் பெற இயலாமற்

போனமைக்கு, உலகியலைப் போற்றிய யவனர் நாகரிகத்திற்கு தமிழ்நாட்டில் இருந்த செல்வாக்கும் ஒரு காரணமாகலாம்.

யவன நாகரிகத்தைப் பற்றிய வரலாற்றுண்மைகளை - தமிழகத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்த வரலாற்றாசிரியர்கள் சரியாக அறிந்து கொள்ள இயலாத காரணத்தாலும், இதுவரை தமிழக வரலாற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களில் பெரும் பகுதியினர், வடபுல ஆரிய நாகரிகச் சார்புடையவர்களாய் இருந்தமையாலும், தமிழகத்திற்கு வந்த புதிய கருத்துகள் யாவும் வடபுல ஆரியர்களிடமிருந்தே வந்திருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கிலேயே, இதுவரை ஆய்வுப் போக்குகள் அமைந்திருந்த காரணத்தாலும், யவனர் வாழ்க்கை முறையும் கருத்துகளும் தமிழ்நாட்டில் செல்வாக்குப் பெற்றனவாய் அங்ஙனம் பெற்றிருந்ததால், அச் செல்வாக்கின் அளவு எத்தகையது என்பவற்றைப் பற்றி ஒன்றும் நிச்சயமாக அறிந்து கொள்ள இயலாதிருக்கின்றது.

ஆரியர்களின் வேத வழிபாட்டிற்கு மாறுபட்ட கோயில் வழிபாட்டையும், வேத நூல்களுக்கு மாறுபட்ட ஆகமங்களையும் வேதத் தெய்வங்களுக்கு மாறுபட்ட திராவிடத் தெய்வங்களையும் உடைய திராவிட நாகரிகம், ஆரிய நாகரிகத்திற்கு மாறுபட்டது. சைவம், வைணவம் போன்றவை திராவிட நாட்டில் உருவான திராவிட சமயங்கள் ஆகும்.

பக்தி இயக்கத்தின் காரணமாக எழுந்த சைவ வைணவ சமயங்கள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாக விளங்கிய காலம், இயற்கை நெறிக் காலமாகும்.

இயற்கை நெறிக் காலத்தில் ஆரிய நாகரிகத்திற்கு மாறுபட்ட யவன நாகரிகம், செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது என்றால், ஆரிய வேதத்திற்கு மாறுபட்ட திராவிட சமயங்களின் எழுச்சிக்கு காரணமாய் அமைந்தது யவன நாகரிகமே என்பது பெறப்படுகிறது.

தமிழர்களின் திராவிட சமயங்கள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையான கருவைக் கொடுக்கக் கூடிய வாய்ப்பு, இயற்கை நெறிக் காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே வாழ்ந்த யவனர்களின் ஒரு பிரிவினரான, யூதர்களின் சமய வரலாற்றில் எழுந்த இயேசுவின் நற்செய்திக்கு உண்டு என்னும் கருத்து உண்மைக்கு மாறானதன்று.

இயேசுவின் நற்செய்தி கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே, ஐரோப்பியர் வழியாகத் தமிழகத்தில் பரவியுள்ளது என்னும் தவறான

முடிவின் காரணமாகவும், கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து யவனர் நாகரிகத்தின் வழி திராவிடப் பண்பாட்டில் வளர்ந்து பெருகிய திராவிட சமயங்களான சைவம், வைணவம் போன்றவற்றிற்குக் கருவாக விளங்கக் கூடிய ஆற்றல், இயேசுவின் நற்செய்திக்கு உண்டா என்ற நோக்கில் கூட, யாவரும் எண்ணிப் பார்க்க இயலா நிலையில், வடபுல ஆரியச் செல்வாக்கில் பிற்காலத் தமிழகம் அடங்கிவிட்ட காரணத்தாலும், பிற்கால ஐரோப்பிய வழிக் கிறிஸ்தவத்திற்கும் முற்காலத் திராவிடப் பண்புடைய இந்து கிறிஸ்தவத்திற்கும் பெரும் பண்பாடு வேற்றுமையிருந்த காரணத்தாலும், யவன நாகரிகத்தில் - சங்க காலத் தமிழகத்தில் பரவிய இயேசுவின் நற்செய்தி அறியப்படாமல் மறைந்துள்ளது எனலாம்.

இப்பொழுது தமிழக யவன வரலாற்றுத் தொடர்பை நோக்குவோம்:

வரலாற்றல் வணிகத் தொடர்பு

‘ஒரு நாட்டிற்கும் இன்னொரு நாட்டிற்கும் இடையில் நிகழும் வணிகத் தொடர்பினால், பண்பாட்டு இலக்கியத் தொடர்புகள் ஏற்படுகின்றன. இலக்கிய பண்பாட்டுத் தொடர்புகளின் முன்னோடி வாணிபத் தொடர்பாகும்.’

‘திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு’ என்பது தமிழனின் பண்டைய மொழி. தமிழர்கள் திரை கடலைக் கடந்து பொருளிட்டிய வரலாறு கி.மு.4000-க்கு முன்னரே குறிக்கப்படுகிறது.

இசுரவேலரின் ஆதி முன்னோனாகிய ஆபிரகாம் புறப்பட்டு வந்ததாக விவிலியம் கூறும் ‘ஊர்’ என்னும் இடத்தில் அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட தேக்கு மரத்துண்டு, தமிழகத்தின் சேர நாட்டைச் சார்ந்தது.

தென்னிந்தியாவுக்கும் சுமேரியாவுக்கும் இடையில் கி.மு. நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாணிபப் போக்குவரத்து நடைபெற்றது என்பதற்கு, இத்தேக்கு மரத்துண்டு சான்றாக இருக்கின்றது என சேஸ் என்பார் சிந்துவெளி நாகரிகச் சின்னங்கள் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே (1887 இல்) தம் ஹிப்பர் சொற்பொழிவுகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தமிழகத்துக்கும் பாபிலோனியாவுக்குமிடையே மிக விரிவான வாணிபம் நடைபெற்று வந்ததற்கு சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. பாபிலோனியாவில் நிப்பூர் என்ற இடத்தில் மரஷூ என்பவரும் அவர் மக்களும் நடத்தி வந்த காசு வாணிபத்தில், கணக்குப்

பதியப் பட்ட களிமண் ஏடுகள் சிலவற்றில், பாபிலோனியர் தமிழக வாணிகருடன் கொண்டிருந்த பற்று வரவுகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதே காலத்தில் தமிழ் வாணிகர்கள் பாபிலோன் நகரத்தில்குடியேறி அங்கேயே தங்கித் தொழிலை நடத்தி வந்ததற்கும் இவ்வேடுகள் சான்று பகர்கின்றன.”

“தென் அராபிய நாட்டு அரசி ஷோபா என்பாள், இசுரவேலின் மன்னன் சாலமோனை காணச் சென்றபோது, ஏலம், இலவங்கம் போன்ற நறுமணப் பண்டங்களை கையுறையாக கொண்டு போனதாகவும் பழைய ஏற்பாட்டில் ஒரு குறிப்பு காணப்படுகிறது. - (1 ராஜா 10:10). சாலமோன் ஆண்ட காலம் கி.மு. 1000 என்று அறுதியிட்டுள்ளனர். இவருடைய காலத்தில் டயர் நாட்டு மன்னர் ஹீராம் என்பவரின் ஏவலின் கீழ், கப்பல்கள் மூன்றாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பாய் விரித்தோடிப் பொன், வெள்ளி, தந்தம், குரங்குகள், தோகை, அகில் மாங்கள், விலையுயர்ந்த இரத்தினங்கள் ஆகிய பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்தனராம் (2 நாளா. 9:21, 1 ராஜா 10:22, 22:48, 1 நாளா 7:10). சாலமோன் மன்னனுக்கு அளிக்கப் பெற்ற மதிப்பிறந்த இப்பண்டங்களின் பெயர்கள் யாவும், தமிழ்ப் பெயர்களின் சிதைவுகளே என்பதில் ஐயமில்லை. இப்பொருள்கள் அனைத்தும் பண்டையத் தமிழகத்தின் சேர நாட்டுத் துறைமுகங்களினின்றும் ஏற்றுமதியாகியிருக்க வேண்டும்” என்பார் கே.கே.பிள்ளை.

“கிரேக்கர்கள் தமிழகத்துடன் வாணிபத்தில் இறங்கியது கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்குள். இவ்வாணிபத்தின் மூலம் தமிழ்ச் சொற்கள் பல, கிரேக்க மொழியில் நுழைந்து இடம் பெற்றுள்ளன. சொபோகிளீஸ், அரிஸ்டோபேனீஸ் முதலிய கிரேக்க அறிஞரின் நூல்களில் இவற்றைக் காணலாம். அரிசி என்னும் தமிழ்ச் சொல், கிரேக்க மொழியில் ‘அரிஸா’ என்று உருக்குலைந்தது. அம்மொழியில் கருவா (இலவங்கம்) என்கிற தமிழ்ச் சொல் ‘கார்ப்பியன்’ என்றும், இஞ்சி வேர் கின்ஸிபேராஸ்’ என்றும், பிப்பாலி ‘பெர்ப்பெரி’ யாகவும் உருமாற்றம் அடைந்தன.”

இயேசு பெருமான் பிறந்தபோது, அந்நாட்டை ஆண்டு வந்த ரோமப் பெருமன்னன் ‘அகஸ்டஸ்’ ஆவான். (லூக். 2:1) அகஸ்டஸ் மன்னனுக்கும் தமிழகத்திற்கும் மிக நெருங்கிய வாணிபத் தொடர்பு இருந்திருக்கின்றது.

‘தமிழகத்துடன் ரோமர்கள் மேற்கொண்டிருந்த வாணிபம், அவர்களுடைய பேரரசரின் ஆதரவின் கீழ் செழிப்புடன்

வளர்ந்து வந்தது. இவ்வாணிபத்தின் வளர்ச்சியில் பேரரசர் அகஸ்டசும் பேருக்கங் காட்டினார். ஆர்மஸ் துறைமுகத்திலிருந்து ஏறக்குறைய நூற்றிருபது மரக்கலங்கள், பாய் விரித்தோடியதைத் தாம் நேரில் கண்டதாக ஸ்டிராபோ கூறுவதாக கே.கே.பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார்.”

“கி.மு.21-இல் பாண்டியனிடமிருந்து ‘வாணிப தூதுக்குழு’ ஒன்று ரோம் நாட்டிற்குச் சென்று அகஸ்டஸை சந்தித்தது.”

“தமிழகத்தில் ரோமபுரி மக்கள் குடியேறி வாழ்ந்துவந்த இடங்களிலெல்லாம் யூதரும், சீரியரும் இணைந்து வாழலானார்கள். அவர்களுள் பலர், தமிழகத்திலேயே நீண்ட காலம் தங்கிவிட்டனர். அப்படித் தங்கியவர்களிடமிருந்தே தமிழகத்தைப் பற்றிய செய்திகளைத் தாம் கேட்டறிந்ததாகப் பிளினி கூறுகின்றார். வாணிபம் விரிவடைய விரிவடையத் தமிழ்நாட்டிலேயே குடியேறிவிட்ட ரோமாபுரியினரின் தொகையும் வளர்ந்து வந்தது. அவர்களுடைய சேரி ஒன்று மதுரை மாநகருடன் இணைந்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவர்கள் வழங்கி வந்த பொன், வெள்ளி நாணயங்களும் செப்புக் காசுகளும் இப்போது புதைபொருள் அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப்படுகின்றன.”

“பழைய தமிழ்நாடான சேர நாட்டிலே திருவனந்தபுரத்துக்கு வடக்கே 150 மைல் தூரத்தில் உள்ள பஞ்சாரியிலும், திருச்சூருக்கு வடமேற்கே 22 மைல் தூரத்திலுள்ள எய்யலிலும், 1946 ஆம் ஆண்டில் ரோம தேசத்துப் பழங்காசுகள் கிடைத்தன. கொங்கு நாட்டில் கரூர், காட்டன் கள்ளி, குளத்துப்பாளையம், பென்னார், பொள்ளாச்சி, வெள்ளலூர் முதலான இடங்களிலும் பாண்டி நாட்டில் மதுரை, கலியம்புத்தூர், கரிவலம் வந்த நல்லூரிலும், புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த கருக்காக்குறிச்சியிலும், தஞ்சாவூர், மகாபலிபுரம் முதலான ஊர்களிலும் யவன நாணயங்கள் (ரோமாபுரிப் பழங்காசுகள்) கிடைத்துள்ளன” என மயிலை சீனி வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகின்றார்.

“இந்தியாவில் கிடைத்துள்ள ரோமானியக் காசுகளின் புதையல்களுள், 57 புதையல்கள் விந்திய மலைக்கு தெற்கே கிடைத்துள்ளன. இவை நான்கு முதல் நூறு ஆயிரம் காசுகள் வரை கொண்ட தனித்தனியான புதையல்களாக அகப்பட்டுள்ளன. இக்காசுகளில் பெரும்பான்மையானவை ரோமாபுரியை ஆண்ட அரசர்களான அகஸ்டஸ் (கி.மு. 29 - கி.பி. 14) டைபீரியஸ் (கி.பி. 14-37) ஆகியோர் காலத்தவை.”

“மதுரையில் ரோம நாணய அச்சுச் சாலை ஒன்று நடைபெற்றிருக்க வேண்டுமென ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது. அகஸ்டஸ் பேரரசனின் கோயில் ஒன்று, வழிபாட்டில் இருந்து வந்ததாக பியூட்டிங்கரின் அட்டவணைகளிலிருந்து அறிகின்றோம்.”

“மதுரையில் வையையாற்றுக் கரைப்பகுதியிலும் பிற இடங்களிலும் கணக்கற்ற ரோமப் பொன் - வெள்ளி செப்பு நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை மதுரையில் யவனர் குடியிருப்பை உணர்த்துகின்றன. இன்றுள்ள புதுச்சேரிக்கு அண்மையில் ரோமர் தொழிற்சாலை ஒன்று இருந்தமைக்குரிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. சேர நாட்டு கடற்கரைப் பகுதியில், யவனர் குடியிருப்பும் அகஸ்டஸ் கோயிலும் இருந்தமைக்குரிய அடையாளங்கள் கண்டறியப்பட்டன. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வரையப்பட்ட கிரேக்க பரிகாசக் கூத்து நூலில், கன்னட வாசகங்கள் இடம்பெற்றுள்ள ஒரு காட்சி வரையப்பட்டுள்ளது. அக்காட்சி தென் கன்னட மாவட்டத்து உடுப்பிக்கு அருகிலுள்ள, மால்பே என்னும் இடத்திற்கு அண்மையில் நடைபெற்றதாக அந்நூல் கூறுகின்றது.”

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் யவனர்

யவனர் என்பது முதலில் கிரேக்கர்களையும், பின்பு, ரோமர், யூதர், சீரியர் ஆகியோரையும் குறித்தது என்பதையும், யவனர் களுடைய குடியிருப்புகள் பாண்டிய நாட்டிலும், சேரநாட்டிலும், பாண்டிச்சேரியிலும் இருந்தன என்பதையும், யவனப் பேரரசன் அகஸ்தசுக்குத் (Augustus) தமிழகத்தில் கோயில்கள் இருந்தமையும், யவனக் காசுகள் தமிழகத்தில் ஏராளமாகக் கிடைத்தமையையும் பார்த்தோம்.

அகநானூறு, புறநானூறு, நெடுநல்வாடை, முல்லைப்பாட்டு, பெரும்பாணாற்றுப் படை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலான பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில், யவனர்களைப் பற்றிய பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

‘யவனர் தந்த வினைமண் நன்கலம்’ (அகம் 149)

‘யவனர், நன்கலந் தந்த தண்கமழ்தேறல்’ (புறம் 56)

‘யவனர், இயற்றிய வினைமாண் பாவை’ (நெடுநல்வாடை 101)

‘வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்’ (முல்லைப்பாட்டு 61)

‘யவனர் ஒதிம விளக்கு’ (பெரும்பாண். 316, 317)

‘யவனத் தச்சர்’ (மணிமேகலை 19:108)

‘யவனர் இருக்கை’ (சிலப்பதிகாரம் 5:10)

‘அடல் வாள் யவனர்’ (சிலப்பதிகாரம் 14:57)

‘வன்சொல் யவனர்’ (சிலப்பதிகாரம் 28:141, 29:25)

யவனர்கள் தமிழகத்தில் ஒரு பகுதியில் அரசு அமைத்து ஆண்டு வந்தனர். யவனர்களுக்குத் தனி நாடு இருந்தது என்னும் குறிப்பு:

‘வன்சொல் யவனர் வளநா டாண்டு,
பொன்படு நெடுவரை புகுந்தோ ளாயினும்’

‘வன்சொல் யவனர் வளநாடு வன்பெருங்கல்
தென்குமரி யாண்ட செருவில் கயல்புலியான்’

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளால் விளங்குகின்றது. மேலும் ‘பல்சந்த மாலை’ என்னும் பழைய நூலிலும் இதற்கான குறிப்பு காணப்படுகிறது.

பல்சந்தமாலை முழுவதும் இப்போது கிடையாவிடினும், அதிலுள்ள சில பாடல்கள் ‘களவியற் காரிகை’ என்னும் நூலில் அதன் உரையாசிரியரால் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப் பெற்று உள்ளன. அப்பாடல்களில்,

‘இயவனராசன் கலுபதி தாமுலென்ன வந்தோர்
அயன்மிகு தானையர் அஞ்சுவண் ணத்தவர்’

என்னும் பகுதி யவன அரசனைக் குறிக்கின்றது.

கிரேக்கர், ரோமர், யூதர், சீரியர் ஆகிய யவனர்களில், சிலப்பதிகாரமும் பல்சந்தமாலையும் கூறும் தமிழகத்தில் யவனர் வளநாடு ஆண்ட அயன்மிகுதானை இயவன ராசன்’ யார் என்பது, காணத் தக்கதாயுள்ளது.

யவனர் வளநாடு

தமிழகத்தில் யவனக் குடியிருப்புகள் இருந்தன. யவன, நாணயங்கள் ஏராளமாகத் தமிழகத்தில் புழக்கத்தில் இருந்தன.

‘வாணிப உறவால் தமிழகத்துக்குப் பழங்காலத்தில் வந்த அயலகக் காசுகளான திரமம், தினாராக் காசுகள் கி.பி. 9, 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கூடச் செலாவணியாயின என்பதைத் தமிழக கோயில் கல்வெட்டுகள் உணர்த்தும்.’

“சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் ‘திரமம்’ காஞ்சிபுரம், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள உடையார்குடி,

திருப்புகலூர் ஆகிய இடங்களில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டுகளில், இந்நாணயத்தின் பெயர் மிக அருகியே வந்துள்ளது. சேர மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளிலும் இதன் பெயர் காணப்படுகிறது. இது கிரேக்க நாணயத்தின் பெயராகவும் இருத்தலால், அந்நாட்டிற்கும் நம் தமிழ் நாட்டிற்கும் வாணிபத் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்த கி.மு. முதல் நூற்றாண்டிலேயே இந்நாணயம் தமிழகத்தில் வழங்கியதாதல் வேண்டுமென்பது, அறிஞர் சிலருடைய கருத்தாகும். அங்ஙனமாயின், இது பிற்காலத்திலும் தொடர்ந்து வழங்கியிருத்தல் வேண்டும்” என்பார் தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார்.

யவனக் காசு கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தில் வழக்கில் இருந்ததைப் போன்று, யவனக் குடியிருப்புகளும் தமிழகத்தில் வழிவழியாக இருந்து வந்தமையையும், அது ஒரு சிற்றரசு அளவுக்குச் செயல்பட்டது என்பதையும் ‘யவனர் வளநாடு’ எனும் தொடர் சுட்டுகிறது.

கூட்டம் கூட்டமாகத் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியான சேர நாட்டில் வந்து தங்கிய யூதர்களையும் சீரியர்களையும் அவர்களுக்கு உரிமை அளித்த சேர அரசர்களையும் பற்றி செப்புப் பட்டயக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

‘கிறித்தவ ஊழியின் முதல் நூற்றாண்டுகளிலேயே யூதர்கள், மேல் கடற்கரைக்கு வந்ததாகத் தெரிகிறது. கி.பி. 68இல் நிகழ்ந்த ஜெருசலேம் கோயில் அழிவின் பின், அவர்களில் பலர் மலபாருக்கு வந்து குடியேறியதாக அவர்கள் மரபுரை கூறுகிறது. ஆயினும், இரண்டாம் நூற்றாண்டில் அவர்கள் மேல்கடற்கரைப் பகுதியில் தங்கி வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதில், ஐயத்திற்கு இடம் இல்லை. ஏனெனில், இதை நிலைநாட்டுவதற்குரிய முறையில், பண்டைய செப்புப் பட்டயப் பத்திரங்கள் மலபாரிலுள்ள யூதர்களிடமும் சீரியக் கிறிஸ்தவர்களிடமும் இன்றும் உள்ளன’ என வி.கனசபை கூறுகின்றார்.

அவர் மேலும் “கி.பி. 192க்குரிய சேர அரசன் பாஸ்கர இரவிவர்மனின் இந்தப் பத்திரம், தென் இந்தியாவில் ஒழுங்காகப் பேணப்பட்டு, நமக்கு வந்து சேர்ந்துள்ள செப்புப் பட்டயங்களில் மிக மிகப் பழமை வாய்ந்ததாகும். இக் காரணத்தால் அஃது ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் முக்கியமானதாகும். பண்டை இலக்கியங்களை விட எழுத்து மூலங்களிலேயே மிகுதி நம்பிக்கை கொள்ளும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு, இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழ்

நாகரிகத்தின் வகையில், இந்த எழுத்து மூலம் மிகவும் ஏற்புடைய சான்று தருகின்றது” எனக் கூறுகின்றார் வி.கனகசபை.

செப்புப் பட்டயம் பெற்ற சீரியக் கிறித்தவர்கள் பரம்பரையாகச் சேரநாட்டில் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் சேர நாட்டில் கிறிஸ்தவ சமயம் இருந்து வந்ததை கே.கே. பிள்ளை பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“சங்க காலத்துக்குப் பிந்திய சேர நாட்டைப் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகக் கிடைக்கவில்லை. சேரமான் பெருமாள் என்ற பெயர் கொண்ட மன்னர் சிலர் ஆண்டு வந்தனர் என அறிகின்றோம். 6-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே சேர நாட்டில் கிறிஸ்துவ சமயம் அண்டிவிட்டதாகக் ‘கிறிஸ்துவ நிலப்பரப்புகள்’ என்னும் தம் நூலில், காஸ்மாஸ் இந்திகோ பிளியுஸ்டீஸ் எழுதுகின்றார்.”

செப்புப் பட்டயமும் கல்வெட்டுகளும்

“இக்காலத்தைப் பற்றி வெளிப்படுத்தும் சின்னங்களாகத் தென் இந்தியாவில் கற்களில் செதுக்கப்பட்ட ஐந்து சிலுவைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ஒன்று சென்னை மயிலாப்பூரைச் சேர்ந்த பரங்கிமலையிலும் (St. Thomas Mound) மற்றவை கேரள நாட்டிலுள்ள கோட்டயத்திலும், ஏனைய மைசூர் நாட்டிலுள்ள கோலார் பிரதேசத்திலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை யாவும் கருங்கல்லில் வெட்டப்பட்டவை. ஒரே மாதிரியானவை. ஒரு பீடத்தின் மேல் ஒரு சிலுவை, அதன் மேல், பறந்து இறங்கி வருவது போல் ஒரு புறா, இவை யாவையும் சூழ்ந்து ஓர் ஒளி வளைவு, இவ்வளைவில் பாலி மொழியில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துகள் அடங்கியுள்ளன. ஆனால் ஓர் இடத்தில் மாத்திரம் சீரிய எழுத்துகள் சில கையாளப்பட்டுள்ளன.”

“பழங்கால எழுத்துமுறை ஆராய்ச்சியாளர், இச் சிலுவைகள் எட்டாம் அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளுக்குரியவை எனக் கணிக்கின்றனர். அக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் மயிலாப் பூரிலும், மலையாள நாட்டிலும் திருச்சபை இருந்தன என்பதற்கு, இது ஒரு தெளிவான சான்றாகும்.”

“14 3/4 அங்குல நீளமும் 4 அங்குல அகலமுமுள்ள மற்றொரு செப்போடு, இன்றும் கோட்டயத்திலுள்ள பழைய இறையியற் கல்லூரியில் (Old Seminary) இருக்கிறது. இது கிராங்கனூரிலுள்ள கிறித்தவ சமூகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, வீரராகவ சக்கரவர்த்தி

என்னும் அரசனால் ‘சேரமான் நாட்டின் மேன்மையான செட்டியார்’ என விவரிக்கப்பட்டுள்ள மகாதேவ் பட்டினத்து இரவி கொற்றன் (Iravikorttan) என்பவருக்கு அளிக்கப்பட்ட சிறப்புரிமைகள் பற்றியும் மணிக்கிராமம் (Manigramam) என்னும் பட்டத்தை அவருக்குச் சூட்டியது பற்றியும் கூறுகின்றது. இப்பட்டம், இவர் கிராங்கனூரிலுள்ள வணிகர்களுக்குத் தலைவர் என்பதை உறுதிப்படுத்தி, ஒருகால் அளிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவ்விடத்திலுள்ள இரு ஜாதியினர் அவருக்கு அடிமைகளாக உதவவும், கிராங்கனூர் துறைமுகத்திலும் பட்டினத்திலுள்ள எல்லா வாணிபச் சரக்குகளின் மீதும் விதிக்கப் பெற்ற வரிகளை வசூல் செய்யவும், அவருக்கும் அவருக்குப் பின் சந்ததியாருக்கும் அரசர் அனுமதி அளித்தார்.”

“மணிக்கிராமத்தார் என்ற குழுவினர், தலைநகரங்களிலும் கடற்றுறைப் பட்டினங்களிலும் வெளிநாடுகளிலும் வாணிபம் நடத்திய செய்திகள், கல்வெட்டுகளிலும் செப்பேடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. உறையூர் மணிக்கிராமம் (Ins 519 of 1905) காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மணிக்கிராமம் (காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் ஒரு பகுதி இக்காலத்தில் மணிக்கிராமம் என்னும் பெயருடன் தனி ஊராயிருத்தல் அறியத் தக்கது) கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமம் (கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமத்து வியாபாரி மணிய மார்த்தாண்டன் பாசிற் கோயிலில் வைத்த கழஞ்சு (S.I.I. Vol. XIX No.) இளங் கோப்பட்டினத்து மணிக்கிராமத்தார் (Ins. 474 of 1926) என்னும் கல்வெட்டுத் தொடர்களால், அவர்கள் தலைநகர்களில் வாணிபத்தில் சிறந்து விளங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. ஸ்தாணு ரவியின் கோட்டயம் செப்பேடுகளில் ‘அஞ்சு வண்ணமும் மாணிக் கிராமமும் ரட்சிக்கக் கடவர்’ எனவும், வீரராகவச் சக்கரவர்த்தியின் கோட்டயம் செப்பேடுகளில் ‘பெருங்கோயிலகத்திருந்தருள மகோதையார் பட்டினத்து இரவிக்கொற்றனாய சேரமான் லோகப் பெருஞ்செட்டிக்கு மணிக்கிராமப் பட்டம் கொடுத்தோம்.. நகரத்துக் கர்த்தாவாகிய இரவிக்கொற்றனுக்கு எனவும் போதரும் சாசனப் பகுதிகளால், நகரங்களில் அக்குழுவினர்க்கிருந்த பெருமதிப்பும் அக்குழுவினர் உறுப்பினர் மணிக்கிராமப் பட்டம் அரசர்பால் பெறும் வழக்கமும் நன்கு புலனாதல் காணலாம். திருநெல்வேலி ஜில்லா திருக்குற்றாலத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று ‘மணிக்கிராமத்து தர்ம செட்டி ஆயின சடையன் கவையன் வந்த விளக்கொன்று’ (439 of 1017) என்று கூறுவதால் அவர்கள் ‘தர்மசெட்டி’ என்று வழங்கப் பெற்றமையுணரற்பாலதாகும். திருவண்ணாமலையிலுள்ள இரு

கல்வெட்டுகளில் ‘சத்திய வாசகர் ஆன தன்மவாணியர் (S.I.I. Vol. III, 138) எனவும் ‘தன்மவாணிகர்’ (Ibid. No.147) எனவும் அவர்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர்.

மேலே கண்ட குறிப்புகளில் ‘செட்டியார்’, ‘மணிக்கிராமத்தார்’ எனக் கிறித்தவ வாணிபர்கள் பெயர் பெற்றமையும், அப்பெயர்களைப் பெற்றவர்கள், திருக்குற்றாலம், திருவண்ணாமலை முதலிய ஊர்களில் செய்துள்ள தானங்களும், நோக்கத்தக்கன. மணிக் கிராமம், அஞ்சுவண்ணம் என்ற பெயர்களைப் பெற்றிருந்த சீரியக் கிறித்தவர்களை, சதாசிவ பண்டாரத்தார் இசுலாமியர் எனத் தவறாகக் கருதியுள்ளனர்.

கி.பி. 1321 இல் ஓடோரிக் என்பவர் ‘தோமையர் ஆலயத்தில் சிலைகள் நிரம்பியிருக்கின்றன’ எனக் கூறும் குறிப்பும், சீரியக் கிறித்தவர்களோடு இணைந்த மணிக்கிராமம் என்ற பட்டம் பெற்றவர்கள் குற்றாலம், திருவண்ணாமலை முதலான இடங்களில் தானங்கள் செய்திருப்பதும் குறிப்பிட்டு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கன.

கி.பி. 1502 இல் வாஸ்கோடகாமா இரண்டாம் முறை தென் இந்தியாவில் கால்வைத்தபோது 30,000 சீரியக் கிறித்தவர்கள் அவரை வரவேற்றுத் தங்கள் முன்னாள் அரசனின் செங்கோலை ஒப்படைத்ததாகவும், சீரியக் கிறித்தவர்கள் மேல்சாதி இந்துக் கள் வரிசையில் மதிக்கப்பட்டமையையும் கீழ்க்காணுமாறு கூறப் படுகின்றது.

‘கி.பி. ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுகளுக்கிடையில், கிறித்தவ சமூகம் இந்து அரசர்களிடமிருந்து ஒருவாறு சுவாதீனம் பெற்று வாழ்ந்தது என்பதே, மலையாளத்திலுள்ள சீரிய கிறித்தவர்களின் எண்ணம். 10 ஆம் நூற்றாண்டில் உதயம் பேரூர் (Udayam Perur) என்னும் இடத்திலிருந்து, கிறித்தவ அரசனான பெல்லியார்ட் (Belliyart) இந்து நாடுகள் மத்தியில் சிதறிக் கிடந்த கிறித்தவச் சமூகங்களை ஆட்சி செய்தான் என்று, ‘பிலிப்’ என்னும் நூலாசிரியர் கூறுகின்றார். இவ்வாளுகை உரிமை பெற்ற இக்குடும்பம் நீண்டகாலம் ஆண்டது என்றும், அக்குடும்பம் அழிந்து போனபின் அதிகாரங்கள் யாவும் கொச்சின் இராஜாவுக்கே உரிமையாயின என்றும் கூறப்படுகின்றது. 1330- ஆம் ஆண்டு மலையாள நாட்டு கிறித்தவர்களுக்கு போப் ஜான் எழுதிய கடிதத்தில், அவர்களின் ஆண்டவர் (Lord) என்பவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். 1502-இல் இவர்கள் போர்த்துக்கீசியரிடம் ஒரு தூதுக்குழு அனுப்பினார்கள்.

அக்குழுவின் ஒரு நுனியில் வெள்ளியாலான மூன்று மணிகள் தொங்க வைத்த ஒரு சிவப்புக்கோலைப் போர்த்துக்கீசியரிடம் கொடுத்தனர். அக்கோல் தங்கள் முற்கால அரசர்களின் செங்கோல் எனக் கூறினர்.

சீரியக் கிறித்தவர்களுக்கு ஆட்சி உரிமை இருந்தது எனவும், உதயம் பேரூர் என்னுமிடத்தில் அவர்களுடைய அரசன் இருந்தான் எனவும் கூறப்படும் குறிப்புகளும், சிலப்பதிகாரம் - பல்சந்தமாலை குறிப்பிடும் 'யவனர் வளநாடு' 'அயன்மிகு தானை யவனர் ராசன்' என்பனவும் சீரியக் கிறித்தவ அரசனையே குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

சீரியக் கிறித்தவர்கள் இந்நாள் வரை நம் மத்தியில் இருந்து வருகிறார்கள். தமிழ் இலக்கியம் அவர்களை யவனர் என்னும் பெயரால் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றது. 'ஆடல்வான் யவனர்', 'யவனர் தந்த வினைமண் நன்கலம்' என்னும் தொடர்களுக்கு ஏற்ப, அவர்கள் சிறந்த போர் வீரர்களாகவும் சிறந்த வாணிகர்களாகவும் விளங்கியதை அவர்களுடைய வரலாறு காட்டுகின்றது. கிரேக்கர்களைச் சுட்டிய யவனர் என்னும் தமிழ்ச் சொல், அவர்களோடு இணைந்த ரோமர், யூதர், சீரியர் யாவரையும் சேர்த்துக் குறிப்பதாகி, இறுதியில் இந்தியாவில் வாழ்ந்த கிறித்தவர்களான சீரியர்களைக் குறிப்பதற்குத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பயன்பட்டுள்ளது என்னும் உண்மை நமக்குப் புலனாகின்றது.

சீரியரும் தோமாவும்

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு முதல் இந்தியாவில் வாழ்ந்து வரும் யவனர்களாகிய சீரியக் கிறித்தவர்கள், தாங்கள் கிறித்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்ளக் காரணமானவர் இயேசு கிறிஸ்துவின் பன்னிரு மாணவர்களில் ஒருவராகிய தோமையரே என முழுமையாக நம்புகின்றனர். வழிவழியாக இந்த நம்பிக்கையை வெளியிட்டுள்ளனர்.

கி.பி.1502 இல் ஐரோப்பியக் கிறித்தவரான வாஸ்கோடகாமாவைச் சந்தித்தபோது, இந்தச் செய்தியைக் கூறியுள்ளனர்.

புனித தோமையைரைப் புதைத்த இடமான மயிலாப்பூருக்குச் சென்று வழிபடும் வழக்கம், வாஸ்கோடகாமா வருவதற்கு முன்னரே அவர்களிடம் இருந்திருக்கிறது.

சீரியக் கிறித்தவ மரபு

சீரியக் கிறித்தவ மரபு எத்தகையது என்று பார்ப்போம். தோமா ஆப்பிரிக்காவின் வடகிழக்கு எல்லைப் பகுதியில், அரபிக்

கடலிலுள்ள சோகோத்திராத் தீவிற்குப் போய்விட்டுச் சுமார் கி.பி.52-ஆம் ஆண்டு கிராங்கனூரில் (Crangore) வந்து இறங்கினார். அங்கு குடியிருந்த யூதருக்கு நற்செய்தியை அறிவுறுத்தி, அவர் அண்மையில் வாழ்ந்த ஏனைய மக்களில் சிலரை கிறித்துவின் அடியார்களாக்கி, பின்னர் கடலோரமாய் தென்னிலப் பகுதிக்குச் சென்று ஏழு இடங்களில் சபைகளை நிறுவினார். அவையாவன: மாலியன் கரை (கிராங்கனூர் அண்மையில்), பலயூர், பரூர், கோகமங்கலம், நிரானம், சயால், கொல்லம். இன்றை நாள்வரை மேற்கூறியனவற்றில் நான்கு இடங்களில் சீரியத் திருச்சபையைக் காணலாம்.

இவைகள் எல்லாம் கிறிஸ்துவம் இந்தியாவின் பழமையான சமயம் என்பதைக் காட்டுகின்றன. மேலும் சொல்ல வேண்டுமானால் இந்து மதம் இந்தியாவில் தோன்றும் முன்பே கிறிஸ்தவம் இந்தியாவில் இருந்தது.

இந்து மதம் என்பதை ‘வெள்ளைக்காரன் வைத்த பெயர்’ என்கிறார் ஸ்ரீசங்கராச்சாரியார். அவர் சொல்வதைப் பாருங்கள்: “நமக்குள் சைவர்கள், வைஷ்ணவர்கள் என்று வேறாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் வெள்ளைக்காரன் நமக்கு ஹிந்துக்கள் என்று பெயர் வைத்தானோ நாம் பிழைத்தோம். அவன் வைத்த பெயர் நம்மைக் காப்பாற்றிற்று.”

‘ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் உபந்நியாசங்கள்’ முதற்பகுதி, கலைமகள் காரியாலயம், 1957, பக்கம் 10.

தரியு கால கிறிஸ்தவக் கொள்கை

பெர்சிய மன்னர்களின் ஆட்சிமுறை, வழிபாடு, பண்பாடுகள் எல்லாம் தனித் தன்மையுடையதாகத் தெரியவில்லை. இந்தியா முதல் எத்தியோப்பியா வரை 127 நாடுகளை தன்னகத்தே அடக்கிய பெரும் சாம்ராஜ்யத்தை அர்த்தசாஸ்திரா, தரியு போன்றவர்கள் ஆண்ட காரணத்தால் பல நாட்டு பண்பாடுகளை உடையதாக பெர்சியா இருந்திருக்கக் கூடும்.

“The Percian system was not entirely new. Many of the odour borrowed from Babylonians, Assyrians, and Egyptians, but in each case improvement was made. The virtues of the politician system of the persians resulted in great part from the religions, which taught that rules were responsible to their God and that Hope for immortality rested upon the fulfillment of wise,

just and pious rule. The subjects were imbursed with the same spirit. Their duty was to aid the king, their rightful rules, in his divine and royal task.”

page 104, 105. ‘A History of world civilization’ by Dr. James Edgeas Swain (1976) New Delhi.

இந்தியாவில் எழுதப்பட்ட கௌடல்யரின் அர்த்தசாஸ்திரம் என்ற ஆட்சிமுறை நூல் இதையே கூறுகிறது. இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பின் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறை சட்டத்திட்டங்களைப் பின்பற்றியே இந்திய நிர்வாகச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அதைப் போலவே, இந்தியாவை ஆண்ட பெர்சிய சாம்ராஜ்யத்தை தோற்று வித்த பெர்சிய மன்னன் அகஸ்வேரு என்று திருமறையில் குறிக்கப் பட்டுள்ள மாமன்னன் அர்த்தசாஸ்தாவின் பெர்சிய ஆட்சி முறையே மௌரியர்கள் காலத்து அர்த்தசாஸ்திரம் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

பெர்சிய மன்னர்கள் ஆட்சியில் இருந்த சமய முறை பற்றி கூறும் ஆசிரியர் இப்படியாகக் கூறுகிறார்:

Mithraism even a connecting, between christianity and Zerocestanism’ page 107, 108, ‘The History of World civilization’ by Dr. J.S. Swain

திருமறையில் எஸ்றா தீர்க்கதரிசியின் புத்தகம் 6ஆம் அதிகாரம் அதிகாரத்தில் இந்தியாவை ஆண்ட தரியு ராஜா தன் நாட்டு அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிட்ட செய்தியைக் காண்கிறோம்.

“பரலோகத்தின் தேவனுக்கு சர்வாங்க தகன பலிகளையிட தேவையான இளங்காளிகள், ஆட்டுக் கிடாக்கள், ஆட்டுக் குட்டிகள், கோதுமை, உப்பு, திராட்சை ரசம், எண்ணெய் முதலானவை தினம் தினம் அவர்கள் சொற்படி தாழ்ச்சியில்லாமல் கொடுக்கப்படக்கடவது. எருசலேமிலிருக்கிற ஆசாரியர்கள் பரலோகத்தின் தேவனுக்கு சுகந்த வாசனையான பலிகளைச் செலுத்தி, ராஜாவுக்கும் அவர் குமாரருக்கும் தீர்க்காயுக உண்டாக மன்றாடும்படிக்கு இப்படிச் செய்யப்படுவதாக. பின்னும் நம்மால் பிறக்கும் கட்டளை என்னவென்றால் எந்த மனிதனாவது இந்தக் கட்டளையை மாற்றினால் அவன் வீட்டிலிருந்து ஒரு உத்திரம் பிடுங்கி நாட்டப்பட்டு, அவன் அதில் தூக்குப் போடப்படவும், அதனிமித்தம் அவனுடைய வீடு குப்பை மேடாக்கப்படவுங் கடவது.”
- எஸ்றா 6:9,10,11

பெர்சிய மன்னர்கள் ஆண்ட 127 நாடுகளிலும் ஒரேவித சட்ட திட்டங்கள் இருக்கிறது என்பதையும், யூதர்களும் பெர்சியர்களும்,

எல்லா நாடுகளிலும் அவன் ஆட்சியில் பரவியிருந்தார்கள் என்றும் அறிகிறோம்! இதன்படி இந்தியாவில் இவர்கள் ஆட்சியில் கிறிஸ்து மதத்தின் பழைய ஏற்பாடு கொள்கைபடி உருவமற்ற பரலோக தேவ வழிபாடு நம்பிக்கை இந்தியாவிலும் இருந்தது என்பதை உறுதியாகக் கூறலாம்.

உன்னதத்திலிருக்கும் பரலோகத் தேவனே தேவன் என்ற சிலையற்ற ஒரே தேவ வழிபாடு இருந்த காலத்திலும் சிலை வழிபாடு தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருந்தது. இடையிடையே இவைகள் அழிக்கப்பட்டாலும் பின்னர் வரும் சந்ததியின் மூலம் சிலை வழிபாடு மீண்டும் மீண்டும் வளர்ந்து பெருகியுள்ளது என்பதை திருமறையில் காண்கிறோம். அதுவே பெர்சிய மன்னர்கள் காலத்தில் இந்தியாவிலும் இது தொடர்ந்தது.

நியாயதிபதிகள் 17, 18 ஆம் அதிகாரங்களில் கர்த்தரை தெய்வமாக வணங்கிய லேவியர்கள் வீட்டிலும் சிலை வழிபாடு இருந்துள்ளது. 18:14இல் மீகாவின் வீட்டில் ‘ஏபோத்தும் சுருபங்களும் வெட்டப்பட்ட விக்ரகங்களும்’ இருந்தது என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. மனிதன் நாகரீகமற்ற நிலையில் தொடங்கப்பட்ட சிலை வழிபாடு இன்றும் பல நாடுகளில் இருந்து வருவதைப் பார்க்கிறோம்.

இந்திய வேதங்களிலும், அகஸ்தியர் போன்ற சித்தர்களும் சிலைவழிபாட்டை கண்டித்து உணர்த்தி இருப்பதையும் காண்கிறோம். ஆனாலும் மனதை ஒருமுகப்படுத்தி இறைவணக்கம் செய்ய முடியாதவர்கள் சிலையை வழிபாட்டை விட்டுவிட முடியவில்லை. சிலை வழிபாட்டைக் கண்டித்த புத்தர், வள்ளலார் போன்ற வர்களுக்குமே சிலை வைத்து வழிபாடு நடப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

சிலை வழிபாட்டை தொழிலாகக் கொண்டு பிழைப்பு நடத்தும் ஒரு பகுதியினர் இருப்பதால், சிலை வழிபாடு கட்டாயமாக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதும் உண்மை. இவைகள் எல்லாம் கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் பெர்சிய மன்னர்கள் இந்தியாவை ஆண்ட காலங்களில் ‘ஒரு தெய்வ’ வழிபாடும், சிலை வணக்கமும் கட்டாயம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது உறுதியாகிறது.

மகதர்கள் யார்?

“மன்னர் அசோகர் காலத்தில் மகதர்கள் இந்தியாவின் பெரும் பகுதியில் பரவி இருந்தனர். எனவே இந்த நாணயங்கள், அதிக இடங்களில் பரவின. மவுரியர்களின் அரசாட்சியில் இருந்த மேற்கு

ஆப்கானிஸ்தான் முதல் தற்போதைய வங்கதேசம் வரையிலும், இமயமலை முதல் தென்னிந்தியா வரையிலும் இந்த நாணயங்களின் பயன்பாடு இருந்தது.

வெள்ளி முத்திரையிட்ட நாணயங்கள் மவுரிய எல்லையிலிருந்து தென்னிந்தியாவின் சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகள் வரை பரவின. புத்த மதத்தின் பரவல் மற்றும் கடல் வாணிபத்தால் இலங்கையிலும், இந்திய முத்திரையிட்ட நாணயங்களின் புழக்கம் அதிகமாக இருந்ததை ஆய்வாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர்'' என சென்னை பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த கருத்தரங்கில் பேசிய ரிசர்வ் வங்கியின் மும்பை நாணய அருட்காட்சியக காப்பாளர் பி.வி.ராதாகிருஷ்ணன் உரையாற்றிய செய்தி கூறுகிறது. - தினமலர், 1.4.2016

இந்தியர் திராவிடர் இனப்பரப்பு விளக்கவியல்

தமிழகத்தின் இனப்பரப்பு விளக்கவியல் (ETHNOGRAPHY) ஆய்வு செய்த மேனாட்டு வரலாற்று ஆய்வர்கள் தர்ஸ்டன், ரஸ்ஸல், ரிஸ்லி, பிரவுன் போன்றவர்கள் தங்கள் ஆய்வின் மூலம் பல அரிய, உண்மை கருத்துக்களை அறிவித்தனர். Caster and Tirbes of Southern India என்ற நூலை எழுதிய தர்ஸ்டன் 1909ஆம் ஆண்டு கணக்கின்படி 300க்கும் மேற்பட்ட சாதிகள் இங்கு இருப்பதாக புள்ளி விவரங்களைக் கொடுத்தார்.

1816ஆம் ஆண்டில் F.W. எல்லிஸ் என்ற அறிஞர் ஒரு அரிய உண்மையை வெளியிட்டார். அவரே முதல் முதலாக திராவிடர்கள் ஒரு தனி இனத்தார் அல்ல என்றார். அதைப் பின்தொடர்ந்து போப் கால்டுவெல் திராவிடர்கள் குறித்தும் திராவிட மொழிகளைக் குறித்தும் விரிவான ஆய்வைத் தொடர்ந்தார். இவர் திராவிட மொழிகளின் ஒற்றுமையை ஆராய்ந்து, அவர்கள் உலகின் பல இனத்தவர்களுடன் தொடர்புடையவர்கள் என்று தன் ஆய்வை வெளியிட்டார்.

J.H. ஹட்டன் என்ற ஆராய்ச்சியாளர் இந்திய நாட்டு மக்களின் இனம், மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து இந்தியாவில் மொத்தம் எட்டு இனத்தவர்கள் பண்டை காலத்தில் இருந்தனர். ஆனால் அவர்களில் ஒருவர் கூட இந்தியாவை பூர்விகமாகக் கொண்டவரல்லர் என்றார்.

சர் ஹார்பர்ட் ரிஸ்லி என்ற அறிஞர் ஆதி இந்தியாவில் திராவிடர்கள் என்ற ஒரே இனம் மட்டுமே இருந்தது என்றார். இவற்றையெல்லாம் மனதில் கொண்டு ஆராய்ந்தால் இந்தியாவிற்கு

தென்னகத்திற்கு கடல்வழி வந்தவர்கள் நோவாவின் சந்ததியினர் என்பதையும், கைபர் கணவாய் வழி வட இந்தியாவில் குடியேறி சிந்து நதி நாகரீகத்தை ஏற்படுத்தியவர்களும் அவர்களே என்ற உண்மையை, திருமறை வரலாற்றின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இவற்றின் அடிப்படையில் ஓர் ஆய்வைத் தொடங்கினால், இந்தியாவின் பூர்வீக இனம் எது என்ற வினாவிற்கு ‘எபிரேயரே’ என்றே பதில் சொல்ல வேண்டும். அவர்களே கடல்வழி, தரை வழி வந்த பூர்வீகக் குடிகள். ‘அவர்களே இன்றைய திராவிடர்கள்.’

இக்கருத்தை வலுப்படுத்தும் இன்னொரு ஆய்வைக் காண்போம். இத்துறையில் ஆய்வை மேற்கொண்ட B.S. குப்தா தன் ஆய்வின் கருத்தை, J.H. ஹட்டனுக்குப் பின் வெளியிட்டார். அதில் ‘இந்தியாவில் மொத்தம் ஆறு இனத்தவர்கள் இருந்தனர் என்றும், அவர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தனர் என்றும் கூறுகிறார். இவர் தன் ஆய்வில் இந்திய இனத்தவர்களை திராவிடர்களுக்கு முற்பட்டோர் திராவிட இனத்தவர், திராவிடர்களுக்கு பிற்பட்டோர் அல்லது இந்திய ஆரியர் என்று பிரித்து வகைப்படுத்தினார்.

இதுபோன்று இந்திய மானிடவியல் ஆய்வை மேற்கொண்ட பலருடைய ஆய்வு முடிவில் சில கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தன. என்றாலும் இந்தியாவின் தென்பகுதியிலும் வட பகுதியிலும் தங்கள் நாகரீகத்தை ஏற்படுத்திய மக்கள், வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறியவர்களே என்ற கருத்தில் ஒற்றுமை உள்ளது என்றால் மிகையல்ல.

“Long before the coming of Aryans, the community of India was mostly composed of Dravidians. The Dravidians had there Alphabet. Some historians are of the opinion that they were the descendants of primitive India and opines that they were related to Sumerians” - Ravi’s ‘Studies of Indian History’ - என்று ராவ் எழுதுகிறார்.

இந்திய மக்கள் அனைவரும் சுமேரிய மக்களே என்ற கருத்தை இது வலுவூட்டுகிறது. ஆரிய திராவிட நாகரீக, இனக் கலப்பைப் பற்றி அறிஞர் எஸ்.கே. சட்டர்ஜி கூறும்போது, ‘இந்திய நாகரீகம் என்ற துணியானது திராவிடப் பண்பு என்ற குறுக்கு நூலாலும், ஆரியப் பண்பு என்ற நெடுக்கு நூலாலும் நெய்யப்பட்டது’ என்கிறார். நான் எழுதும் ஒவ்வொரு ஆய்விலும் ஆய்வின் அடிப்படைக் கருத்து ஒன்றாக இருப்பதால், ஒன்றையே மீண்டும் மீண்டும் சொல்வதும்

போலாகி விடுகிறது. ஆகையால் இதனை இத்தோடு விட்டு விட்டு நமது ஆய்வைத் தொடர்வோம்.

உலகில் ஆதி முதல் சமயம் கிறிஸ்தவமே!

இதுவரை, சிலை வணக்கம் எப்படி வந்தது? மனிதத் தோற்றம் - பெருவெள்ளம், நாடுகள் தோன்றியது எப்படி, எப்படி அவைகள் பெயர் பெற்றது போன்ற வரலாற்றை நடுநிலையோடு ஆராய்ந்தோம். முடிவுரையாக, 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து இந்த உலகில் மனிதனாக அவதரித்தார் என்ற வரலாற்று உண்மையை உரைத்து உலகில் ஆதி முதல் மதம் கிறிஸ்தவமே! என்று எப்படிச் சொல்லத் துணிந்தேன் என்று உங்கள் உள்ளத்தில் எழும் வினாவிற்கு விடைதரப் போகிறேன்.

அப்போஸ்தலர் 11:26 - “அவர்கள் ஒரு வருஷ காலமாய்ச் சபையோடு கூடியிருந்து அநேக ஜனங்களுக்கு உபதேசம் பண்ணினார்கள். முதல் முதல் அந்தியோகியாவிலே சீஷர்களுக்கு கிறிஸ்தவர்கள் என்கிற பேர் வழங்கினது.”

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து பற்றி இந்த உலகத்தில் சுமார் 1200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கூறப்பட்ட தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறும்படி, அவர் பிறந்து, மரித்து, உயிர்த்தெழுந்தபின், ஒரு வருட காலம் அவருடைய சீஷர்கள் உலகமெங்கும் போய் கிறிஸ்துவைப் பற்றி பிரசங்கம் பண்ணி, வியாதிகளைப் போக்கி, சுகம் தந்து, பிசாசை விரட்டி, விசுவாசிகள் வீடு தோறும் சென்று ஜெபித்தார்கள். புதிய சபை உருவாயிற்று. இவ்விதமாக முதல் முதல் அந்தியோகியா பட்டணத்தில் சபை கூடி ஜெபித்த போது, அவரைப் பின்பற்றியவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் என்று அழைத்தார்கள் என்று காண்கிறோம்.

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்த நாட்களில் ஒழுங்காக ஆலயத்திற்கு செல்லுகிறவராயும், மத சடங்குகளைப் பின்பற்றியவராகவும், சபைகளில் வேத வசனத்தைப் படித்து பிரசங்கம் செய்கிறவராகவும் இருந்தார். அவர் வாழ்ந்த நாட்களில் அவர் ஒரு சமயத்தைப் பின்பற்றுகிறவராக இருந்தார் என்று காண்கிறோம்.

அவர் மரித்து உயிர்த்தெழுந்தபின், அவருடைய சீஷர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர். இயேசு கிறிஸ்து கிறிஸ்தவம் என்ற மதத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. அவர் பின்பற்றிய ஒரே கடவுள் என்ற கொள்கையை, அவருடைய போதனையின்படி

பின்பற்றப்பட்டது. அப்படி பின்பற்றியவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

அவர் பின்பற்றிய சமயமே அவருக்குப் பின் கிறிஸ்தவம் என்று பெயர் பெற்றது. அவர் பின்பற்றிய சமயம் மோசேயின் காலத்திலேயே, அதாவது சுமார் 3700 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உருவாயிற்று. மோசேயின் காலம் கிமு.1688 என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர் காலத்திலேயே சிலை வணக்கம், நவக்கிரக வணக்கம், மூதாதையர் வணக்கம், பேய் வழிபாடு இவைகள் இருந்தன.

யாத்திராகமம் 6:2,3-இல் “மேலும் தேவன் மோசேயை நோக்கி நான் யேகோவா. சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன் என்னும் நாமத்தினால் நான் ஆபிரகாமுக்கும் ஈசாக்குக்கும் யாக்கோபுக்கும் தரிசனமானேன். ஆனாலும் யேகோவா என்னும் நாமத்தினால் நான் அவர்களுக்கு அறியப்படவில்லை” என்கிறார்.

இதன் மூலம் மதம் என்பதும் அதன் சட்டதிட்டங்களும், வழிபாட்டு முறைகளும் மோசேயின் காலத்திற்கு பின் உண்டாயிற்று என்று அறிகிறோம். அவ்விதம் உண்டான ‘முதல் மதமே கிறிஸ்தவம், எல்லா மதத்தின் தாய் மதமும் கிறிஸ்தவமே.’

தேவன் மோசேயின் மூலம் தன்னை வெளிப்படுத்தினார். பின்னர் ஆபிரகாம் மூலம் சிலை வழிபாட்டை ஒழித்து, யேகோவா என்ற ஒரே தெய்வ வழிபாடுகளைத் தெரிந்து கொண்டார். அவர் வம்சவழி வந்த இயேசு கிறிஸ்து அதையே பின்பற்றினார். அதுவே கிறிஸ்துவருக்குப் பின் கிறிஸ்தவம் என்று பின்பற்றுகிறார்கள், கிறிஸ்தவர்கள் என்ற பெயர் பெற்றது. ஆகையால் கிறிஸ்தவம் என்பது உலகில் தோன்றிய முதல் மதமாகும்.

இதற்கு உதாரணமாக ஒன்றை சொல்ல விரும்புகிறேன். திராவிட இயக்கம் யார் உருவாக்கியது என்று ஒரு சிறுவனைக் கேட்டால் அவன் அறிந்தவாறு எம்ஜிஆர் என்பான். சற்று விவரம் தெரிந்தவர் அண்ணா என்பார். இன்னும் சற்று விவரம் அறிந்தவர் பெரியார் என்பார். திராவிட இயக்கத்தை நன்றாக அறிந்தவன் ஜஸ்டிஸ் கட்சியினர் என்பான்.

சமய வரலாற்றை நன்கு அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள் கிறிஸ்தவமே உலகின் முதல் சமயம் என்று. மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு. ஆவிக்குரியவர்கள் நிதானித்து அறிகிறார்கள்.

பிற்சேர்க்கை

‘வெள்ளைக்காரன் வைத்த பெயர்’ ஸ்ரீசங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் கருத்து

‘நம்முடைய மதம் என்பது சைவம், வைஷ்ணவம் என்று இரண்டு பெரிய பிரிவுகளாக இருக்கின்றது. இதை இரண்டு மதம் என்று சொல்வதா? ஒரே மதந்தான் என்று சொல்வதா? என்ற சந்தேகம் வரும்.

கிறிஸ்து மதத்திலும் இரண்டு பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும் ஒரே மதம் என்று சொல்கின்றனர். காரணம் என்ன? இரண்டு பேரும் சமமாகப் பூஜை செய்ய ஒரே கர்த்தரின் பெயரைச் சொல்லி வணங்குகிறார்கள். புத்த மதத்தில் ஹீனயானம், மஹாயானம் என்று இரண்டு பிரிவுகள் இருந்தாலும் இரண்டையும் இரண்டு மதமாகச் சொல்வதில்லை; காரணம், அவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் புத்தரே தலைவர்.

அப்படிச் சைவர்களுக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கும் ஒரே ஸ்வாமி இருக்கிறாரா? இல்லை. இப்போது சாதாரண வைஷ்ணவர்கள் எப்படி இருந்தாலும் ஆச்சாரிய புருஷர்களாக இருப்பவர்கள் சிவன் கோயில் பக்கமே வரமாட்டார்கள். விஷ்ணுதான் அவர்களுக்கு ஸ்வாமி. அவர்களுக்கு சிவன் சுவாமியே அல்ல. விஷ்ணுவினுடைய பக்தர்கள் அநேகருக்குச் சிவன் ஒரு பக்தன்தான் என்று அபிப்பிராயம். சைவர்களிலும் சிலர், ‘விஷ்ணு சுவாமியே அல்ல சிவன்தான் ஸ்வாமி. விஷ்ணு அவருக்கு அடியாள்’ என்று சொல்கிறார்கள். இப்படி இவர்கள் இரண்டு பேரையும் எப்படி ஒரே மதம் என்று சொல்வது?

அது போகட்டும். இவர்கள் இரண்டு பேரையும் ஒரே மதம் என்று சொல்ல இரண்டு பேருக்கும் பொதுவாக ஏதாவது ஒரு மதப் புஸ்தகம் இருக்கிறதா என்று கேட்கலாம். சைவர்கள் தேவாரம் முதலிய திருமுறைகளைத் தங்கள் மத நூல்கள் என்று வைத்துக் கொள்கிறார்கள். வைஷ்ணவர்களோ நாலாயிரப்பிரபந்தம் என்கிறார்கள். புஸ்தகங்களும் வேறாகப் போய்விட்டன; ஸ்வாமியும் வேறாகப் போய்விட்டது. அப்படி இருக்க இரண்டு பேரையும் ஒரே மதம் என்று எப்படிச் சொல்வது?

நமக்குள் சைவர்கள், வைஷ்ணவர்கள் என்று வேறாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் வெள்ளைக்காரன் நமக்கு ஹிந்துக்கள் என்று பெயர் வைத்தானோ நாம் பிழைத்தோம். அவன் வைத்த பெயர்

நம்மைக் காப்பாற்றிற்று.”

‘..ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் உபந்நியாசங்கள்’ முதற்பகுதி - கலைமகள் காரியாலயம் 1957 - பக்கம் 9,10.

விவேகானந்தர் கண்ட இயேசு

“ஏசு கிறிஸ்துவை, மனித உருவங் கொண்ட தெய்வத்தை நாம் தெய்வமாக வணங்க வேண்டும். உங்களுக்கு வீடுபேறு வேண்டுமானால், ஏசு கிறிஸ்துவுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில், உங்கள் எண்ணத்தால் எண்ணுகிற எந்தக் கடவுளைக் காட்டிலும் மிக உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர் ஏசுவே. ஏசு ஒரு மனிதரே என்று நினைப்பீர்களாயின் அவரை நீங்கள் வணங்க வேண்டாம். ஏசுவே கடவுள் என்ற உண்மை உங்களுக்குப் புலப்படுகின்றபோது, அவரை நீங்கள் வணங்கலாம். ஏசுவை ஒரு மனிதர் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவரைக் கடவுளாக வணங்கினால், அவர்கள் தெய்வ நிந்தனை என்ற குற்றம் புரிந்தவர்கள் ஆவார்கள் என்கின்றனர்.”

- சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞானதீபம், சுடர் 7, பக்கம் 270.

இந்து சமயத்தின் தோற்றம்

“நாம் வசிக்கும் நாடு இந்திய நாடு. இதற்கு ‘இந்தியா’ என்ற பெயர் வந்த கதையே வினோதமானது. வடமேற்கிலிருந்து வந்தவர்கள், சிந்து நதிக்கரைக்கு கிழக்கே வாழ்கிற மக்களுக்கு எல்லாம் ‘சிந்துக்கள்’ என்ற பெயரிட்டார்கள். நாளடைவில் இது ஹிந்து என்றாயிற்று. இவர்கள் மதம் ‘ஹிந்து’ மதம் என்று ஆயிற்று. இவர்கள் வாழ்ந்த நாடு ‘இந்திய நாடு’. இப்படியாக இப்பெயர்கள் எல்லாம் அன்னியர் வைத்த பெயர்களே.

- மு.அருணாசலம், சைவ சமயம், பாரி நிலையம் 1969 பக்.12

சைவ வைணவர்கள் தங்களை இந்து எனக் கூறலாமா?

‘இந்திய நாட்டிலுள்ள பூர்வீத மக்கள் ஐரோப்பியக் கண்டத்தாரால் இந்துக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இந்துக்களுக்குள் பல மதங்கள் இருப்பதை அறியாத மேலை நாட்டினர் இந்துக்கள் எல்லாருக்கும் ஒரே மதம் இருப்பதாக எண்ணி இந்து மதம் என்ற பெயரைத் தோற்றுவித்தனர்.

“இந்து மதம் என்ற பெயர் தமிழிலாவது, வடமொழியிலாவது உள்ள பண்டை நூல்களில் கிடையாது. தற்காலத்தில் வடமொழி வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்ட வைதிகர்கள் தங்கள் மதமே இந்துமதம் என்று பேசுவராய் அம்மதமே இந்திய நாட்டிலுள்ள எல்லா

மக்களுக்கும் உரிய மதம் என்று நிலைநாட்ட முன்வந்துள்ளார்கள். ஆங்கில மதம், சப்பானிய மதம், அமெரிக்க மதம் என்று மதங்கள் இருக்குமாயின் இந்துமதம் என்ற ஒரு மதமும் உண்டெனலாம். அவை இல்லாததைப் போல இந்து மதம் என்ற ஒரு மதமும் கிடையாது. வேதத்தையும் ஸ்மிருதியையும் பிரமாணமாகக் கொண்ட மதமே இந்து மதம் என்றால் அது இந்தியாவிலுள்ள பல மதங்களில் ஒரு மதமாகுமேயன்றி அது இந்தியர் எல்லாருக்கும் உரிய ஒரு பொது மதமாகாது.

“ஆதலால் வேதத்தின் வேறான சிறந்த பிரமாணங்களையுடைய தமிழ்ச் சைவ வைணவர்கள் தங்கள் சமயங்களை இந்து மதம் எனக் கூறுதல் அறிவுக்குப் பொருந்துவதில்லை.

- கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை, தமிழர் சமயம் கழகம், 1971, பக்கம் 89-90.

இந்து என்ற பெயர்

இந்துமத மார்க்கங்களைக் குறித்து சொல்லப்படும் எந்த வேதத்திலும் அல்லது இதிகாசங்களிலும் ‘இந்து’ என்ற பெயர் காணப்படவில்லை. எந்த மத அடிப்படையிலும் இப்பெயர் காணப்படவும் இல்லை. சமீப நாட்களில்தான் இந்த வார்த்தை புழக்கத்தில் வந்தது. சிந்து என்ற இந்தியச் சொல் சமஸ்கிருதத்தில் இன்டஸ் என்றழைக்கப்பட்ட ஒரு நதியின் பெயராகும். பெர்சியர்கள் இவ்வார்த்தையை ‘ஹிந்து’ என்றழைத்தனர். இன்டஸ் நதிக்கரையையொட்டி அமைக்கப்பட்ட பெர்சியரின் சாம்ராஜ்யம் கி.மு. 6வது நூற்றாண்டு காலத்தில் ஏற்பட்டதாகும். (பைபிளில் பெர்சியாவின் 127 நாடுகளை ஆண்ட அகாஸ்வேரு சக்கரவர்த்தியைக் குறித்த சரித்திரத்தைக் கூறும் எஸ்தரின் புத்தகத்தில் இந்து தேசம் முதல் எத்தியோப்பியா வரைக்கும் என்றிருப்பதைக் கவனிக்கவும்).

ஆயினும் பெர்சியர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறிய போது இந்தப் பெயரும் மறைந்து விட்டது. மறுபடியும் இப்பெயர் வடமேற்குப் பாகங்களில் இருந்து வந்த முஸ்லீமியரின் படை யெடுப்பினால் இந்தியாவுக்குள் நுழைந்தது. அந்நாட்களில் இந்து என்பது இந்தியனைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருந்ததேயன்றி ஒரு மதத்தையோ, மார்க்கத்தையோ குறிக்கும் சொல்லாகக் கருதப்படவில்லை. தொடர்ந்து வந்த இஸ்லாமியரின், ஆங்கிலேயரின்

ஆட்சிக் காலங்களில் இந்து என்ற இப்பெயர் ஒரு மதத்தின் பெயராக ஆக்கப்பட்டது.

- Page 270, Manorama Year Book 75

ஈரான் தேச பாகங்களில் இருந்து இந்தியாவிற்குள் குடியேறின ஆரியர்கள் என்போர் இன்டஸ் நதியின் வளப்பத்தைக் கண்டு அதிசயித்து அதை உச்சரிக்கத் தெரியாமல் 'சிந்துஸ்' என்றனர். கி.மு. 522ஆம் ஆண்டு தரியு என்ற பெர்சிய மன்னன் இந்த இன்டஸ் நதியின் பாகங்களையொட்டிய பிரதேசங்களைத் தன்னுடைய ஆளுகையின் கீழ் கொண்டு வந்தான். அவர்கள் சிந்து என்பதை உச்சரிக்கத் தெரியாமல் இந்துஸ் என்றனர். கிரேக்கர்கள் இதையே பிற்காலத்தில் இன்டஸ் என்பதை இண்டியா என்றனர். இஸ்லாமியரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இந்தியா இருந்தபோது பெர்சியர் வைத்த பெயரையொட்டி ஹிந்துஸ்தான் என்ற பெயர் வழங்கப்படலாயிற்று. ஹிந்துஸ்தானத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் ஹிந்துக்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இன்றைக்கு கருதப்படுவது போல் பூர்வ காலங்களில் இந்து என்பது ஒரு மதத்தின் பெயராகக் கருதப்படவில்லை. ஹிந்து என்றால் இந்தியன் என்றே பொருள்படும்.

- Page 255, Manorama Year Book 75

ஆய்வின் அடிப்படையில் ஆதி முதல் மதம் எது என்பதை ஆதாரத்துடன், சான்றுகள் மூலம் தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளதை நம் தேசத்து மக்கள் அனைவரும் அறிந்து, மத வேறுபாடுகள், வேற்றுமைகளை மறந்து, மனித நேயம் காத்து நடப்பது அறிவார்ந்த ஒவ்வொருவரின் கடமையாகவும், அதுவே நம் தேசத்தில் ஒற்றுமையையும், அமைதியையும், மத நல்லிணக்கத்தையும் பேணிக் காக்கவும், போற்றிடவும் உதவும் என்கிற நல்நோக்கத்தோடு இந்த ஆய்வு நூல் வெளியிடப்படுகிறது. தேசத்திலுள்ளோர், ஆட்சி பீடத்திலுள்ளோர், இந்துத்துவா கொள்கையை பரப்ப முயல்வோர் சிந்திக்க வேண்டி எல்லாம் வல்ல இறைவனை அனைவரும் வேண்டுவோம்.

தேச ஒற்றுமை, அமைதிக்காக கலங்கி நிற்கும்,
உங்கள் சகோதரன்
உறையூர் வளவன்

